

บทนำ

“ข่าวดีค่า ผลตรวจการตั้งครรภ์เป็นบวก ขอแสดงความยินดีด้วยนะคะว่าที่คุณแม่”

หมอสาวร่างอวบแก้มอ้มกลมท่าทางอารมณ์ดีอ่านผลตรวจร่างกายด้วยที่ท่าเร้งร่า รวกับการประกาศข่าวการเพิ่มประชากรนั้นเป็นเรื่องน่ายินดีดูการได้รับสารจากพระเจ้า

ซึ่งที่จริง...มันก็ควรจะเป็นอย่างนั้น เพียงแต่...

ผู้มาฟังผลตรวจเป็นผู้หญิงทั้งคู่ คนทางซ้ายมือที่ดูเหมือนแคมาเป็นเพื่อน เป็นหญิงสาวอายุราวยี่สิบกลางๆ หน้าตาสวยจัดบวกกับหุ่นเพรียวราวนางแบบในชุดแบรนด์เนมที่เปิดเผยเพียงพองาม ชับแน่น ความภูมิฐานให้ลुकเธอดูหรูและแพง ถ้าเพียงแต่เธอจะไม่แหกปากเสียงดังลั่น แล้วหันไปทำตาถลนใส่คนข้างๆ

“ฮา!” ปรายตาค้างอ้าปากค้าง หันไปหา...เจ้านาย...เจ้าของผลตรวจตัวจริงเสียงจริงที่นั่งก้มหน้าจ่ออยู่กับหน้าจอโทรศัพท์มือถือ และดูเหมือนเจ้าตัวจะยังไม่ได้ยินข้อความเมื่อครู่ เพราะแม้แต่นี่นี่นี่ คิวขมวดอยู่กับกรุปไลน์ผู้บริหารที่น่าจะยังเถียงกันเรื่องการลงทุนสกุลเงินใหม่ในต่างประเทศอยู่ไม่ยอมจบ

“อะไรนะปราย...ฉันมีโรคอะไรน่าเป็นห่วงนะ” เจ้าของคำถาม

ถามทั้งที่ยังไม่ยอมเงยหน้า และถึงบอกไปอีกทีก็น่าจะยังไม่ได้ยินอยู่ดี
ปรายตะปบมือบังหน้าจอโทรศัพท์มือถือจากสายตาผู้เป็นนาย
ก่อนใช้อีกมือจับคางเจ้านายสาวให้เงยขึ้นมาสบตากับหมอที่ยังคงยิ้ม
แป้นแฉับ แล้วบอกผลตรวจอีกรอบ

“คุณตั้งครรภ์ค่ะ ยินดีด้วยนะคะคุณพริ้มพรหม”

พริ้มพรหมอ้าปากค้างไปชั่วเสี้ยววินาที ก่อนสติที่มีมากกว่า
คนทั่วไปจะกลับคืนมา หญิงสาวใช้นิ้วดันแว่นตาใหญ่หนาให้กระชับ
ตั้งจมูกด้วยท่วงท่าคุ่นชิน ก่อนเอ่ยด้วยน้ำเสียงมั่นใจสุดๆ

“ผลตรวจผิด!”

“ไม่ผิดค่ะ” หมอบอกยิ้มๆ

“ผิด” พริ้มพรหมมั่นใจ

“ผิดแหงๆ” ปรายยิ่งกว่ามั่นใจอีก

“ไม่ผิดค่ะ ทั้งผลตรวจเลือด ทั้งผลตรวจปัสสาวะออกมาตรงกัน
คำ” หมอบอกอย่างอดทน

“ผลตรวจสลับกับของคนอื่นรีเปลา” พริ้มพรหมพยายามหา
เหตุผล

“ไม่มีค่ะ วันนี้คนไข้หญิงที่ตรวจเลือดและปัสสาวะมีคุณคนเดียว
ค่ะ” หมอบอกอย่างเริ่มเหงื่อตก...ทำไมถึงเชื่อยากเชื่อย็นั่นล่ะ

“แต่...หมอคะ...เจ้านายหนูจะท้องได้อย่างไร นางยังเป็นนางสาว
อยู่เลย” ปรายเถียงด้วยสีหน้าไม่เชื่อสักนิด สีหน้านั้นบอกชัดเจนว่า
ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่เชื่อและจะพาเจ้านายสาวไปตรวจซ้ำที่โรงพยาบาล
อื่นแน่นอน

“นางสาวก็ท้องได้ค่ะ คนไข้ที่มาคลอดเป็นนางสาวกันตั้งเยอะ
เยอะ” หมอสาวยังพยายามโลกสวยอยู่

“แต่เจ้านายหนูยังไม่ได้แต่งงานนะคะ” ปราย...ยังพยายาม...
อย่างยิ่งยวด

“การแต่งงานมันเป็นเรื่องทางสังคมและเศรษฐกิจค่ะ คนสมัยนี้ มีลูกกันโดยยังไม่แต่งงานเยอะเยอะค่ะ คนใช้” หมอยังคงยืนยัน...อย่างแข็งขัน

“แต่หมอคะ...คุณหม่านาง...” ปรายชี้นิ้วที่บริเวณดังกล่าวของเจ้านายตัวเองอย่างจะให้หมอใช้วิจรรณญาณให้ดี พรำพรระเป็นหญิงสาวที่แม้จะมีผิวขาวผ่อง แต่ซ่อนรูปร่างอยู่แต่ในชุดสุทเทือนหนาปกปิดมิดชิด ดวงหน้าเล็กซ่อนไว้หลังแว่นตากกรอบใหญ่ ผมยาวสลวยก็มุ่นมวยไว้หลวมๆ ที่กลางกระหม่อม ตำแหน่งเดิมทุกวัน จนเหมือนป่าแก่ๆ ตลอดทั้งปีทั้งชาติ

“ลูกป่าขนาดนี้ แถมยังบ้ำงานขนาดนี้ จะเอาเวลาที่ไหนไปหาเศษหาเลยกับผู้ชายคะหมอ” ปรายพยายามเรียกร้องความยุติธรรมให้เจ้านาย

หรือเปล่านะ...

“ปราย..” พรำพรระกัดฟันเรียก

“เอิ่ม...หมอบว่าถ้าถอดแว่นออกเจ้านายคุณก็...ก็โอเคอยู่นะ...” หมอบถอยออกนิดหนึ่ง พยายามเอี้ยวตัวมองหาเหลี่ยมมุม เพื่อแก้ต่างให้เจ้านายของหญิงสาว

“แต่นางทำงานวันละยี่สิบสี่ชั่วโมง อาทิตย์ละแปดวัน เดือนละเกินสามสิบสองวันอย่างนี้ จะเอาเวลาที่ไหนไปท้องได้ค้าหมอ...” ปรายยังไม่หยุดอีก

“ปราย!” เจ้านายปรามเป็นหนที่สอง ก่อนหันไปชมวดคิ้ว ตั้งใจคุยกับหมอ “แต่ดิฉันไม่ได้มีพฤติกรรมสุ่มเสี่ยงอะไรพวกนั้นเลยนะคะหมอ”

“เอ่อ...หมอก็ไม่รู้หรือคะคะ แต่ผลตรวจไม่โกหกแน่นอนค่ะ คุณตั้งครรภ์ได้สามสัปดาห์แล้วค่ะ ลองเช็กตารางนัดดูใหม่คะว่า สามสัปดาห์ก่อนได้ทำอะไรที่...เอ่อ แบบนั้น แล้วหลงลืมไปหรือเปล่าเอ่ย”

หมอบอกยิ้มๆ ไม่รู้ซ้ำตัวเอง ซ้ำคนใช้ หรือซ้ำชะตากรรมตัวเองที่ต้อง
มาตรวจคนใช้แบบนี้

คนบ้าอะไรท้องแล้วไม่รู้ตัวว่าท้อง!

“สามสัปดาห์...”

หญิงสาวทั้งคู่พึมพำพร้อมกัน พรำพรระฆมวดคิ้วหน้ามุ่มเหมือน
จะรำลึกบางอย่างได้รางๆ ขณะที่ปลายเหมือนจะจำบางอย่างได้แล้ว
หญิงสาวหันมาคว่ำคอเสื้อสูทเจ้านายแล้วกำไว้แน่น

“คุณพลัม! สามอาทิตย์ก่อน!”

“อ่า...จำได้แล้วเหอค่า ยินดีด้วยค่า” หมอบพึมพำอย่างโล่งอก
ต่อไปนี่ก็เป็นหน้าที่คนใช้ไปสืบสาวราวเรื่องกันต่อเองว่า ไปทำอะไร
ที่ไหน เมื่อไร กับใครกันแน่

“เออ! ใช่แล้ว! สามอาทิตย์ก่อน!” พรำพรระกัฒพินพึมพำเมื่อ
นึกขึ้นมาได้

“ไฉ่คลิปีในปาร์ตี้สระว่ายน้ำนั่นนะ!” ปลายเค้นคำออกมาอย่าง
เคื่องแค้นสุดๆ ขณะที่ดวงตาของหมอบเป็นประกายวาววับ

“อ๊ะๆ คลิปที่ว่า ไฉ่คลิปีลาวที่เขาเปิดกันให้วอน ที่มีผู้ชายกับ
ผู้หญิงกำลัง...เอ่อ...พีเจอริงกันใ้สระน้ำท่ามกลางพูลปาร์ตี้ที่มีผู้คน
เป็นร้อยนั่นนะนะคะ”

หมอบสาวก็จำได้เช่นกัน มันเป็นข่าวดังเมื่อหลายสัปดาห์ก่อน
เพราะลีลาอันร้อนแรงของคู่ชายหญิงที่ทำอะไรกันอย่างโจ่งครึ่ม...
ชัดเจน...จะๆ ไม่ต้องให้คาดเดา บางสำนักข่าวก็ไม่คาดหน้าด้วยซ้ำ
เพียงแต่มันเป็นปาร์ตี้ตอนกลางคืนที่แสงน้อย ทำให้ใบหน้าของคู่
พระนางในข่าวไม่กระจ่างเท่าไรนัก ใครจะนึกว่า...

“แหม...คนในข่าวนี้เอง ฟู่นดีนะคะคนใช้” หมอบสาวเอ่ยยิ้มๆ

คนเรานี้มันมองกันที่ลุคป่าไม่ได้เลยจริงๆ อี...อิ

“ไม่ใช่!” ทั้งเจ้านายทั้งลูกน้องพร้อมใจกันหันมาประสานเสียง

“เฮ้อ! ตกลง...คุณผู้ชายคนนั้นไม่ใช่พ่อเด็กหรือคะ!” หมอ
อุทานอย่างซัดใจที่เดาผิด

“ฉันไม่ใช่คนในคลิปนั้นคะหมอ” พระพรชกัณฑ์พุดอย่างเหลือ
อด

“อ้าว ว่า...แหม แล้วพุดถึงกันทำไมคะเนี่ย หมอเลยคิดว่าได้
เจอคนดังเลย” หมอออดบ่นไม่ได้ แล้วพึมพำคล้ายถามปนอยากรู้จน
ดวงตาเต้นระริก

“แล้ว...ตกลงคุณจำได้ไหมคะว่า สามสัปดาห์ก่อนนั้นได้ไป...
เอ่อ...ไหนมาเอ่ย”

1

สามสัปดาห์ก่อนของปราย

เป็นบ่ายวันเสาร์ที่เหงือตง แม่เครื่องปรับอากาศชั้นดีจะพ่นไอเย็นจนรักษาอุณหภูมิห้องไว้ที่ยี่สิบสี่องศาได้เป็นอย่างดี แต่สำหรับคนในห้องนั้นแล้ว...เจ้านายที่นั่งอยู่หลังโต๊ะทำงานตัวใหญ่ นั้นอารมณ์คุกรุ่นจนแผ่รังสีอยากฆ่าคนออกมาชัดเจนมาก

ชัดเจนเกินไปแล้ว...

กอดต้นจนเลขาฯ สามคนและพวกผู้ช่วยที่อยู่ในนี้แทบหายใจไม่ออก จะตายกันหมดแล้ว!

“ธรรมดาที่มีรังสีอำมหิตเข้มข้นอยู่แล้ว นี่มันจะกอดต้นกันเกินไปปะเนี่ย” ปรายก้มหน้าเอ่ยถึงมัจฉากับเลขาฯ อีกสองคนที่เหลือ

ต้องรัก เลขาฯ สาวตัวเล็กผิวสีน้ำตาล ผมสีน้ำตาลหยักเป็นคลื่นยาวถึงเอว ร่างแบบบางของเธออยู่ในเดรสลูกไม้สวยหวาน ดวงตาสีน้ำตาลของหญิงสาวเหลือบมองเจ้านาย ก่อนพบว่าอีกฝ่ายตัวดีสายตาจับมาสบตาจนสาวร่างเล็กต้องก้มหน้างุด

“แจ่มจิ้นสุดๆ ไปเลยแกร...ฉันทัว...” ต้องรักก้มหน้าพึมพำเสียงแผ่ว

“เกิดอะไรขึ้นวะ” ปรายกระซิบถาม

ดนตรี เลขาฯ สาวผมยาวตรงร่างสูงโปร่ง สวมชุดแบรנדเนม สีดำแหวกลึกสุดเช็กซีถอนใจ ก่อนหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา ปิดนิ้ว เรียวที่ทำเล็บไว้อย่างดีสไลด์ไปที่แอปพลิเคชันแกลเลอรี เปิดเอาภาพ ที่บันทึกภาพหน้าจอเอาไว้ออกมาให้อีกสองสาวดู

มันเป็นภาพข่าวการเผยแพร่คลิปลับที่ออกไปในแนวอนาจาร ของชายหญิงคู่หนึ่งที่กระทำการ...เอ่อ...โงะพริ้มๆ กันอย่างไม่อายใคร ในสระว่ายน้ำที่พูลปาร์ตีของคลับส่วนตัวที่ยอดตึกสูงที่ไหนสักแห่ง มี ผู้ร่วมสังเฏตการณ์เป็นร้อย...

แม้จะเป็นช่วงเวลากลางดึกที่มีเพียงแสงไฟสลัว แต่รูปภาพที่ได้ มานี้ก็เผยให้เห็นใบหน้าของฝ่ายชายอย่างชัดเจน

“ฉิบหาย! คุณภาสกร!” ปรายชมความตกใจแล้วพึมพำออกมา แต่เสียงอุทานที่ตั้งในห้องเงียบๆ อย่างไม่อาจเด็ดลอดหูช่างหาเรื่อง ของเจ้านายสาวไปได้ พรำพรชเหวี่ยงแพ้มลงกับโต๊ะดังโครม!

“อย่ามาเอ่ยชื่อไอ้หมอนั่นให้ฉันได้ยินอีก...อย่างน้อย...สองปี!” พรำพรชกัดฟันกลั่นถ้อยคำสบถไว้

“แต่...คุณพลัมจะต้องเข้าพีธีแต่งงานกับคุณ...เอ่อ...เขาตอน ต้นเดือนหน้านี้แล้วนะคะ” ต้องรักท้วงขึ้น ขณะดนตรีระทุ้งแขนส่ง สัญญาณเตือน

“อีกตั้งเดือน...แถมคุณพลัมยังโกรธแบบมีกำหนดเวลา ฉันว่า เทียนี่คงโกรธไม่นานหรอก” ดนตรีพึมพำ

“แต่เนื้หวัร้อนมาเกินครึ่งวันแล้วนะแก...ทุกที่ต่อให้มีผู้หญิงอุม ลูกมาโวยวายถึงหน้าบริษัทให้คุณภาสกรรับผิดชอบ คุณพลัมยั้งแค่ ขมวดคิ้ว อารมณ์เสียไม่เกินครึ่งชั่วโมงก็หาย เทียนี่มันซักยั้งงๆ ปะ” ปรายพยายามวิเคราะห์หาสาเหตุ

“แกสามคนว่างงานกันนักใช่ไหม” น้ำเสียงเหย้มดังมาจากหลัง โต๊ะทำงานตัวใหญ่ ทำเอาสามสาวสะดุ้งเฮือก เหงื่อไหลพรังพฐเป็นสาย

จนทุ่มหลัง การรับมือกับความโกรธของพรำพรระเป็นครั้งสุดท้ายในโลก ที่ทั้งสามอยากจะเผชิญ เจ้านายสาวเป็นสิ่งที่คล้าย...ไม่คล้ายละ เพราะ ชื่อลับที่ทุกคนรู้จักคือ นางมาร นางปีศาจ นางมารร้าย หรือชื่ออะไร ที่สาหัสกว่านั้นแล้วแต่จะคิดได้

คุณพลัมหรือพรำพรระ หญิงสาวอายุสี่สิบเก้าปีเป็นผู้บริหาร รุ่นใหม่ไฟแรงที่ประสบความสำเร็จอย่างมาก ด้วยวิสัยทัศน์ รวมทั้ง การวางแผนที่ฉลาดล้ำและแม่นยำทำให้บริษัททำกำไรติดต่อกันมา หลายปี จนชื่อเสียงและความเชื่อมั่นในฐานะผู้บริหารของเธอเป็นที่ ยอมรับนับถือในวงกว้าง

พรำพรระเป็นตัวอย่างที่เราเห็นได้อย่างชัดเจนของประโยคที่ว่า ‘Lucky in game but unlucky in love’ ผู้ชายที่เธอคบหามาตั้งแต่เรียน มหาวิทยาลัยนั่น...ขอโทษทีเถอะ ภาสกรเป็นผู้ชายที่ช่วยแตกที่สุด เท่าที่สามสาวเคยเห็นมา เขาทั้งไม่ฉลาด ไม่ชอบทำงานไม่พอ ยังขยัน ควงผู้หญิงไม่ซ้ำหน้า ทั้งๆ ที่มีกำหนดจะเข้าพิธีแต่งงานในเดือนหน้า แล้วแท้ๆ

ภาพนั้นอาจเป็นปางเส้นสุดท้ายก็ได้ ที่ทำให้ผู้บริหารหญิงสุด อึดถึกบึกบึนและเข้าข่ายเลือดเย็นไม่น้อยอย่างพรำพรระสติแตก แม้ ที่ผ่านมาจะมีหญิงสาวมาระรานเธออยู่เรื่อยๆ บ่อยครั้งก็ถึงขั้นเอา ไปตรวจครรภ์ หรืออุ้มเด็กมาโวยวายหน้าออฟฟิศ แต่พรำพรระไม่เคย โมโหเดือดจิตหลุดเท่าครั้งนี้เลย

“ไม่ว่างค่ะ ไม่ว่างเลยคะ เนี่ยยุ่งๆ!” เลขาฯ สามคนตอบแทบ จะเป็นเสียงเดียวกัน ไม่มีใครกล้าจุดประเด็น ขณะที่นางมารร้ายมี สีหน้าเหมือนจะฆ่าคนได้...หรือไม่ก็อาจกินหัวใครสักคนเป็นอาหารว่าง ก่อนทำงานยาวยันสว่างของเช้าวันอาทิตย์

“ดีเนอะ งานยุ่งแต่ยังมีเวลาสูมหวนินทาฉันอีกนะ” พรำพรระ มองเขม่น มีผลให้วงสนทนาแตกฮือกันไปคนละทิศละทาง

“เดี๋ยว!” พรำพรพระเล็กเคาะนิ้วรัวๆ กับโต๊ะที่ทำมาสักชั่วโมงแล้ว มันเป็น ‘ทำให้้ความคิด’ ที่เหล่าเลขาฯ คู่ันเคยกันเป็นอย่างดี และเมื่อไรที่พรำพรพระหยุดรัวนิ้ว...เมื่อนั้นจะต้องมีคนชวย!

ตามคขของพรำพรพระได้แ่วนหนาสาตประกายวาววับด้วยแรงอาภาตใ้สปรรดาถูกน่อง ที่ยืนรอคำสั่งด้วยใจตุ้มๆ ต้อมๆ

“ฉันอยากได้...เครสสีแดง ปิกินีสีแดง และรองเท้าสั้นสูงสีแดง”

สามสาวหันขวับกลับมาองเจ้านายสาวพร้อมกันโดยไม่ได้นัดหมาย จ้องร่างอวตารของนางมารร้ายที่อยู่ในชุดทำงานที่ทุกคนคุ้นเคย คือสาวแ่วนในชุดสูทหนา เสื้อแขนยาวพรางทรวดทรงและกระโปรงยาวมิดชิดคลุมถึงตาตุ้ม ทำให้ปรายอดนินทากับแก๊งเลขาฯ ไม่ได้ว่า นางเป็นผู้บริหารอายุยี่สิบกว่าๆ ที่ป่าที่สุดเท่าที่เคยเห็นมา แต่...ให้ตายเถอะ!

ยิ่งพรำพรพระ ‘ป่า’ มากเท่าไร ประสิทธิภาพในการทำงานกลับยิ่งพุ่งสูงขึ้นเท่านั้น โดยเฉพาะเมื่อช้อนตัวอยู่หลังแ่วนหนาเดอะอ่านเอกสารเป็นพันๆ หนึ่ๆ หน้า วิเคราะห์งานข้ามวันข้ามคืน พรำพรพระฉลาดเป็นกรดในเรื่องวางแผนการ หญิงสาวมักมีคำสั่งประหลาดๆ ที่ซับซ้อนและบางอย่งเหมือนไม่เกี่ยวข้องกับงานสักันิต แต่เมื่อรวมทุกอย่งเข้าด้วยกันแล้ว กลับสอดประสานใ้งานสมบูรณใ้ได้อย่างน่าอัศจรรย์

เวลาทำงานหญิงสาวจะหมกมุ่นจริงจังและดุเป็นพิเศษ เมื่อมีใครก็ตามตั้งคำถามกับแผนที่เธอวางไว้

ดังนั้น...แม้คำสั่งจะประหลาดหรือไม่เมกเซนส์แค่ไหน แต่พวกเธอก็ชินแล้วที่จะไม่ถามหาเหตุผลกับมันสมองที่เต็มไปด้ด้วยการวางแผนอันซับซ้อนของพรำพรพระ

“คุณพลัมใช้เมื่อไหร่คะ” ดนตรีเสียงชีวิตตั้งคำถามอย่งรอบคอบเรียกรอยยิ้มจากเจ้านายได้...หน่อยหนึ่ง

“เดี๋ยวนี้”

“เดี๋ยวนี้!” สามคนร้องประสานกันอย่างตระหนก คนตรีเหลือบมองนาฬิกาที่บอกเวลาสี่โมงสี่สิบห้านาที ยังหาชุดจากตามห้างได้ แต่กว่าจะฝ่ารถติดเข้าไปถึงห้างในเมืองเนี่ยสิ

“อ้อ...ฉันอยากได้บัตรเข้าชมปาร์ตี้ริมสระน้ำด้วย ไปหา” คำสั่งสั้นนั้นไร้ช่องให้ปฏิเสธ

“คะ...คุณพลัมจะ...จะเอางานที่จัด...จัดวันไหนดีคะ” ต้องรักเมื่อเห็นคนตรีกล้าตั้งคำถามแล้วยังรอดชีวิต ก็กลิ่นน้ำลายฝืดๆ غامขึ้นบ้าง ขณะภาวนาให้เป็นสักหนึ่งสัปดาห์หรือสองสัปดาห์ก็ได้

“คืนนี้”

กรี๊ดส์ส์ส์!

(เสียงกรี๊ดร้องในใจของเหล่าเลขาฯ ที่เจ้านายไม่มีทางได้ยิน...)

“ปรายจันดูเป็นไงมั่งวะ”

เสียงถามอย่างไม่มั่นใจผุดจากที่เคยเป็นนั่นตั้งขึ้นตอนสี่ทุ่ม สามสิบห้านาที...เป็นรอบที่สิบได้แล้วมั้ง ปรายกวาดตามองก่อนจะถอนใจอย่างระอาให้เจ้าของคำถาม

“สวยจ้า! สวยที่สุดเลยจ้า! คุณนายพลัม” คนพูดจิบค็อกเทลแข็งๆ ขณะกวาดตาไปทั่วร่างของคนที่อยู่ข้างๆ

พรำพรชมีเรือนร่างระหงดงามราวกับนางแบบ ออกเวยสะโพกพอเหมาะพอดี ตอนนี้อยู่ในชุดรัดรูปสีสีแดงเพลิงที่เน้นสัดส่วนเซ็กซี่อย่างที่ไม่เคยได้เห็น เปิดเผยเนื้อตัวที่ผ่านการทำสปาขัดและบำรุงผิวด้วยคอร์สเจ้าสาวราคาแพง จันดูเนียนนุ่มน่าสัมผัสไปทั้งตัวหญิงสาวมีใบหน้าได้รูปมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว เมื่อเหยียดแขนตาคาเนิร์ตที่บิดบังใบหน้าทิ้งไป และแต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางราคาแพงจากมืออาชีพ ใบหน้านั้นก็สวยเฉียวขึ้นผิดหูผิดตา

ยังไม่รวมดวงตาฉ่ำหวานจากฤทธิ์แอลกอฮอล์ที่เธอซัดไปเสียหลายแก้ว ทำให้ผิวตัวซึบสีแดงทะลุเครื่องสำอางดูเย้ายวนใจ ดึงดูดสายตาเว้าวอนจากหนุ่มๆ ในงานเลี้ยงได้อย่างดี...ถ้าเจ้าตัวจะไม่ซื่อป้อจนมองไม่เห็นสายตาพวกนั้นนั้นนะ สาวเที่ยวประสบการณ์อย่างปรายเชื่อว่า สภาพนี้พรำพรรณน่าจะหิ้วผู้ชายดีๆ ติดมือไปได้ไม่ยากเย็น

“ไอ้เนื้อร่อยดี” พรำพรรณเอ่ยชมหลังจากฉวยแก้วคือกเทลจากมือปรายมาจิบ ดวงตาคู่สวดยหวานฉ่ำปรือปรอย

ปรายถอนใจขณะยอมรับกับตัวเองว่า จริตและความเย้ายวนตามธรรมชาติของหญิงสาวตรงหน้าที่เกิดจากความเมานั้นเช็กที่จริงๆ

“ถ้าเหวี่ยงแว่นตากับชุดป่าทิ้งไป แล้วยอมสวดยล้างผลาญแบบนี้ตั้งแต่แรก ผู้ชายมันคงไม่ทิ้งไปมีคนอื่นหรอก” ปรายเบะปากบ่นพึมพำ แต่ลืมไปว่าคนใกล้ตัวหุ้ดีเป็นพิเศษ หญิงสาวจึงโดนกระซอกตัวหิ้วแทบทิ่ม

“ใคร...ใครมันทิ้งใครวะ! ไอ้ผู้ชายเฮงซวยพรรคั้นั้นนะ ฉันทิ้งมันก่อนไวย!”

“เบา! คุณพลัม! เบา!” ปรายตะครุบมือปิดปากอีกฝ่ายเกือบไม่ทัน แล้วส่ายหัวให้คนที่ม่แอลกอฮอล์ในเลือดแค่ชนิดเดียว แต่ดูเหมือนจะเมาแล้ว เลขาฯ สาวรีบดึงแก้วคือกเทลออกจากมืออีกฝ่าย

“แกเป็นเลขาฯ ฉันทยังงี้ ถึงไม่รู้ว่ฉันทิ้งมันไปแล้ว...ไอ้ผู้ชายเฮงซวยนั้นนะ” พรำพรรณโวยวาย ขณะไขว่คว้ามือหาแก้วน้ำสีๆ ที่ถูกพรากไปจากมือเธอ

ปรายรู้สึกร่างานเข้าแล้วว่ รู้ว่เป็นตายยังงี้ก็ต้องลากต้องรักกับคนตร้ตามมาให้ได้ ใครจะรู้ล่ว่เจ้านายตอนเมาจะรับมือยากขนาดนี้

“คุณกรก็เจ้าชู้มาแต่ไหนแต่ไรแล้วนี่นา ถ้ามจริงๆ เอะ ทำไมคุณพลัมถึงคิดจะเลิกเอาปานนี้” ปรายสงสัยว่ผู้หญิงที่อดถึก็บักบีน

และดูเหมือนจะตายด้านแบบนี้ ทำไมถึงหมดความอดทนได้

“แกไม่เห็นคลิบที่มันไปซุ่มกับผู้หญิงอื่นในสระว่ายน้ำนั่นรีไรง”
คนตอบหน้าแดงก่ำ ไม้รู้ด้วยความเมาหรือโมโห ขณะทำความไปถึง
คลิบลับต้นเหตุแห่งความปรี๊ดแตก

“มีรูปเอกซๆ พวกนั้นส่งมาขอเรียกร้องค่าเลี้ยงดูเกือบตลอด
เวลาอยู่แล้วนี่...” บางทีถึงขนาดมีคนอุ้มท้องมาทำตรวจดีเอ็นเอถึง
ออฟฟิศเสียด้วยซ้ำ “คุณพลัมไม่เห็นเคยโกรธขนาดนี้”

ทุกที่เจ้านายสาวเพียงนิ้วหน้านิดหน่อย ก่อนจะจัดการทุกอย่าง
อย่างเรียบร้อยเปี่ยมประสิทธิภาพและเป็นทีพออกพอใจของทุกฝ่าย
ไม่เว้นแม้แต่คุณภัสตราภรณ์ มารดาของภัสกรที่ออกจะปลื้มอก
ปลื้มใจที่ ‘ว่าที่ลูกสะใภ้’ ใจกว้างแถมยังจัดการเก่ง

“หมอนั่นออกไปปาร์ตีที่สระน้ำ” เสียงใสอ้อแอ้นิดหนึ่งและมึ
รอยชื่นชม ขณะขยายความ “ขณะที่ฉันต้องสะสางเคลียร์งานปลายปี
ที่ยุ่งแทบบ้า หมอนั่นไปสระว่ายน้ำ...ไปปาร์ตี” เธอเน้นท้ายประโยค
ด้วยความขุ่นเค้น

“คุณพลัมเลยอยากไปปาร์ตีริมสระน้ำมั่ง” ปรายชมวดคิ้ว เริ่ม
รู้สึกวางๆ ถึงคีย์เวิร์ดของเรื่องนี้

หลังจากดูคลิบข่าวที่ว่อนอินเทอร์เน็ตนั่น เจ้านายสาวก็มีสีหน้า
ทะมึนมาตลอดบ่ายก่อนจะสั่ง...สั่งของผิดสำแดงอย่างบิกินีสีแดง ชุด
แบรนต์เนมเช็กสีสีแดง รองเท้าส้นสูงสีแดง และบัตรเข้างานปาร์ตี
ริมสระน้ำ การจัดหาชุด เสื้อผ้า รองเท้า หรือแม้แต่การแต่งหน้านั้น
ง่ายตายมาก แต่...บัตรเข้างานปาร์ตีริมสระนั้น จะทำไงดีละ จะไปหา
ที่ไหนให้ได้ในเวลากระชั้นชิดขนาดนี้ สามเลขาฯ สุมหัวกันทั้งปรึกษา
ทั้งโทร. หาทุกคนที่รู้จัก หาทุกเส้นสายว่าใครมีบัตรเข้างานที่ว่าในเวลา
กระชั้นขนาดนี้บ้าง

แล้วปรายก็นึกขึ้นได้ว่า นิมมานแฟนหนุ่มของเธอเคยชวนไป

ปาร์ตี้อะไรสักอย่าง หญิงสาวกดโทรศัพท์หาเบอร์ ‘สุดที่รัก’ ทันทีเพื่อสอบถามวันเวลา และได้รู้ว่าคืนนี้มีปาร์ตี้ที่ชั้นเพนต์เฮาส์ของเจ้านาย เขาบทยอดตึกสูงของอาคารพักอาศัยระดับพรีเมียมที่ราคาสูงที่สุดในตลาดตอนนี้

‘แค่ห้องพักเจ้านายนิกก็ราคาหลายร้อยล้านแล้ว’ นิมมานคุยโอ้

‘มีสระว่ายน้ำใหม่’ ปรายถามด้วยดวงตาเป็นประกาย

‘มีฯ ห้องเพนต์เฮาส์มีสระน้ำใหญ่ बैठเริ่มเลย’ นิมมานตอบ

ปรายยิ้มกริ่ม ก่อนรีบร้อนวางสายไปโดยไม่ได้นัดหมายกับแฟนหนุ่ม

ขณะที่ต้องรักและดนตรีพากันรีบพุ่งออกไปหาชุดสีแดงและรองเท้ายาวเพื่อจะได้มอบภรรยาเรื่องปาร์ตี้ให้ปรายรับผิดชอบ

และ...เพราะกะจะเผลอมาเซอร์ไพรส์เสียหน่อย ปรายจึงไม่ได้เฝ้านัดหมายอะไรกับนิมมาน

หญิงสาวเผลอมาร่วมงานแบบเงิบๆ อาศัยว่ารู้จักกับเพื่อนร่วมงานของนิมมานหลายคน ทำให้การเข้ามาในบริเวณงานเป็นไปอย่างราบรื่น

แต่แล้วคนที่กะจะมาเซอร์ไพรส์เสียหน่อยก็เจอเรื่องเซอร์ไพรส์กว่าจนตัวขา พึมพำออกมาโดยไม่รู้ตัว

“ผู้ชายสารเลว!”

“ใช่ ผู้ชายมันสารเลวที่สุด แกนี่เข้าใจฉันดีซะมัด” พรำพรชพึมพำรับคำ โดยไม่ได้รู้สถานการณ์เลยสักนิด

“รอปรายตรงนี้ก่อนนะคุณพลัม อย่าไปไหนนะ” เลขฯ สาวซึ่งประคองเจ้านายที่กำลังมึนอยู่ วางร่างเจ้านายสาวให้พิงผนังห้องไว้ก่อนจะจำพรวดไปยังกลุ่มคนตรงหน้าด้วยดวงตาลูกกวาด

เป็นกลุ่มคนสืบกว่าคนที่มึนนิมมานแฟนหนุ่มของเธอซึ่งเมาได้ที

และนิ้วเนี่ยอยู่กับพริตตี้สาวสุดเซ็กซี่คนหนึ่งอย่างเรียวๆ โดยไม่รู้ถึง
ชะตากรรมที่กำลังก้าวเข้าประชิดตัว

“นิม แพนแกไม่ได้มาด้วยเหรอะ” ใครคนหนึ่งถามขึ้นอย่าง
หมั่นไส้ในความโกธจริตสนิทสนมของนิมมานกับสาวสวย ชายหนุ่ม
หัวเราะร่าพร้อมตอบว่า

“ที่จริงเขาร้องขออยากมานะ แต่คืนนี้อยากโสดเลยให้อยู่บ้าน”
คำตอบแบบพอบ้านใจกล้าเรียกเสียงฮาจากคนทั้งวงที่ดูจะเมามาย
พอกัน

งานเลี้ยงคืนนี้เป็นเหมือนกึ่งๆ จะเป็นปาร์ตีภายใน เพื่อฉลอง
ยอดขายที่ทำกำไรล้นเหลือของบริษัททอสังหาริมทรัพย์ที่จับกลุ่มลูกค้า
ไฮเอนด์ บรรยากาศงานเลี้ยงจึงไม่ค่อยเคร่งเครียด พนักงานไม่ต้อง
คอยดูแลลูกค้าเลยเหมือนกันได้เต็มที่

ปรายตักพนักงานเสิร์ฟไว้คนหนึ่ง บริกรหนุ่มน้อยจึงยื่นถาดที่มี
แก้วคืออกเทลสีสวยวางอยู่สี่ห้าใบให้ หญิงสาวยิ้มเย้นยะเยือกแล้วหยิบ
แก้วเครื่องดื่มไม่กี่ใบนั้นออกให้บริกรถือไว้ก่อน แล้วช่วยถาดโลหะ
เดินคุ่มไปทางกลุ่มคนและเงื้อมมือขึ้นจนสุดแขน

นั่นแหละตอนที่ความโมโหเดือดทะลุปรอท สติขาดฝั่ง ความ
ทรงจำก็ขาดตอนไป...หลังจากนั้นก็ว่าปรายจะระลึกได้ถึงเจ้านายที่
ตัวเองทิ้งไว้กลางงานเลี้ยงก็...ก็...

แหม...ก็คนมันโมโหนี่คะคุณพลัม!

2

สามสัปดาห์ก่อนของพราพรช

คุณจำคืน...ครั้งแรกของตัวเองได้ไหม

พราพรช...จำอะไรไม่ได้เลย!

ตอนลืมตาตื่นขึ้นมา สิ่งแรกที่หญิงสาวเห็นคือห้องฟ้าสีสด เมื่อกะพริบตาปรับไฟก็สลឹกหน้อย จึงสังเกตเห็นความใสของกระจกบานมหีมาที่เรียงแถวจากพื้นจุดเพดานสูงลิบลิว เปิดเปลือยห้องฟ้าสดใส กระจ่างจ้าที่มีหมู่เมฆลอยฟ่อง บรรยากาศศุกิ่งจริงกึ่งฝันอย่างไรไม่รู้ หัวหนักและมึนจากอาการเมาค้างยิ่งทำให้ยังไม่อยากตื่นจากฝันที่ไม่รู้ว่าร้ายหรือดี ด้านนอกกระจกเป็นสระว่ายน้ำขนาดมาตรฐานที่รายรอบด้วยไม้ประดับจนเป็นสวนสวย รองเท้าส้นสูงสีแดงที่นอนตะแคงอยู่ริมสระนั้นดู...คุ้นๆ

ฟ้าสว่างมากแต่ไม่รู้เวลา เธอควานหาโทรศัพท์โดยอัตโนมัติ เพื่อมาดูเวลาและเช็กดูว่าใครมีเรื่องอะไรเร่งด่วนหรือเปล่า แต่สิ่งที่ความไปพบคือความว่างเปล่าของเตียงกว้างที่ไม่คุ้นเคย มีหมอนหลายใบ ผ้าปูที่นอนผ้าไหมยับยู่งราวกับผ่านการย่ำยีมาทั้งคืน

...เอ่อ ไม่น่าจะแค่ผ้าปูนะ

หญิงสาวรู้สึกได้ถึงความว่างเปล่า ร่างกายได้ผ้าห่มอุ่นหนา

ปวดร้าวไปหมดทุกส่วน รวากับเฟิงไปโดนเทรนเนอร์ในฟิตเนสยกพวก
มารุมเทรนอย่างไรว่างนั้น เหนื่อยล้าจนไม่อยากกระดิกตัวไปไหน
และรับรู้ได้ถึงความผิดปกติทางกายที่ร้าวระบมหนักตรง...ตรง...เอ่อ...

โธ้ย...เมื่อคืนเกิดอะไรขึ้นกันแน่นะ

หญิงสาวซุกหน้าลงกับหมอน แทะบอยากควักสมองออกมาบิด
เค้นความทรงจำเหมือนบิดผ้า...เธอทำอะไรลงไป...กับใคร...หน้าตาเป็น
ยังไง แล้วที่นั่นที่ไหนวะ

เค้นสมองคิดแทบตายก็ไม่มีอะไรหลุดออกมาสักนิดเดียว
นอกจากความพะอืดพะอมจากอาการเมาค้างและหัวน้ำจันคอแห้ง
เมื่อมองไปที่โต๊ะหัวเตียง ก็พบแก้วน้ำกับยารวางอยู่ มีโน้ตแผ่นเล็กเขียน
ด้วยลายมืออ่านง่ายว่า

ยาแก้เมาค้าง

เมื่อหยิบมาดู ยายังอยู่ในแผงและมีสรรพคุณเขียนบอกว่าเป็น
ยาช่วยแก้เมาค้างจริง เธอจึงไม่ลังเลที่จะฉีกออกมากินพร้อมน้ำ

เมื่อได้น้ำเข้าไป ร่างกายก็ดีขึ้นนิดหน่อย ความปวดหัวค่อย
คลายลง จนพอจะฝืนใจกวาดตาสำรวจไปโดยรอบ

ที่นี่เป็นห้องพักขนาดใหญ่...มากๆ เพดานสูง พื้นปูพรมหนาทั่ว
ห้องมาจดเตียงใหญ่กว่าคิงไซส์ ทั้งเตียงทั้งเฟอร์นิเจอร์ในห้องทุกชิ้น
ดูเหมือนเป็นของสิ่งทำราคาแพงหูฉี่ ไม่มีเฟอร์นิเจอร์โหลๆ ปะปน ไม่มี
กระทั่งดีไซน์จาก 'อิกิเย' มองไปด้านนอกอีกครั้งเห็นเพียงฟ้ากว้าง ไม่มี
ยอดตึกอื่นมาบดบังทัศนียภาพ ดูเหมือนที่นี่จะเป็นเรือนกระจกบน
ยอดตึกที่ไหนสักแห่ง...ชั้นเพนต์เฮาส์

นอกจากสันสูงสีแดงที่หล่นอยู่ตรงสระว่ายน้ำแล้ว ไม่มีเครื่อง
แต่งกายสักชิ้นเดียวอยู่แถวนี้ ฮืม...เอาไงดี

หญิงสาวกระซิบฝ่าห่มห่อตัวไว้แน่นหนา ขณะหย่อนขาลงจาก
เตียง ก้าวอย่างร้าวระบมไปในทิศทางที่จำได้จริงๆ ว่ามันคือห้องน้ำ

ห้องใหญ่เพดานสูง มีกระจกเงาบานมหึมาอยู่หลังอ่างล้างหน้า เธอ
แทบสะดุ้งเมื่อสบสายตากับคนในกระจก ผู้หญิงตรงหน้าไม่คุ้นตาเธอ
อย่างแรง ผมยาวยุ่งเหยิง ผม...ที่พอเสยนิ้วเข้าไป...ก็ให้ความรู้สึกถึง
สัมผัสประหลาด...เหมือนความทรงจำเมื่อคืนผุดพรายวาบหลอนเป็น
มือใหญ่ที่มีปลายนิ้วเรียวยาวสอดเข้ามาในเส้นผม ทั้งสองทั้งยี่มันจน
ยุ่งตลอดคืน

เมื่อถูกกระตุ้น ความทรงจำแห่งวันก็เริ่มกลับคืนมา เมื่อมอง
ตัวเองในกระจกอีกครั้ง เธอพบว่าก็เป็นตัวเอวที่นั่นแหละ เพียงแต่อยู่ใน
รูปลักษณ์ที่ไม่คุ้นเคย ไม่มียายป้าสวมแว่นหนารอบผมเรียงตั้งจ้องดูๆ
ตอบกลับมาจากกระจกเหมือนทุกที คนในกระจกตอนนี้ได้เขี้ยวแว่นตา
หนาเตอะทิ้งไปพร้อมกับความยับยั้งชั่งใจที่ดำรงมาอย่างเคร่งครัด
ตลอดเวลาสิบเจ็ดปี เปิดเปลือยหน้าสดที่แม้ไม่สวยเลิศเลอ แต่ก็พอ
ไปวัดไปวาตอนสายๆ ได้

หญิงสาวจ้องดวงหน้ารูปไข่ คิ้วคดหนาที่เพ่งกันให้โค้งสวยโดย
ไม่ต้องอาศัยดินสอเขียนเพิ่ม ตากลมโตที่ฉ่ำวาวเพราะมีนเบลผสม
กับอาการเมาค้าง ผมยาวยุ่งเหยิงที่เมื่อตอนหัวค่ำยังเป็นทรงอย่างดี
จากร้านทำผมราคาแพง ผิวขาวที่ผ่านการบำรุงด้วยคอร์สเจ้าสาวราคา
แพงหูฉี่มาตลอดเดือนจนทั้งนุ่มละมุนทั้งขาวใสจนแทบจะเรืองแสงได้...
บัดนี้มีรอยข้ำเป็นจ้ำกระจายอยู่ทั่วคอระหง รอยเหล่านั่นช่วยเรียกคืน
ความทรงจำได้เป็นอย่างดี

ความทรงจำถึงลมหายใจที่ให้ความรู้สึกสะอาด ริมฝีปากร้อน
ระอุทั้งอบอุ่นทั้งแผดเผาที่ตะต้ออย่างเร้าร้อนไปทุกที

โธ้ย...พอที!

พร้าพรชเข้าอ่อนแทบทรุดจนต้องเซพิงเคาน์เตอร์อ่างล้างหน้า
พุงตัวไว้ไม่ให้ล้ม ผู้หญิงในกระจกจ้องตอบกลับมาจากหน้าตาแดงก่ำ
ริมฝีปากเห่อขำเหมือนถูกจูบมาทั้งคืน...ไม่เหมือนนะ เมื่อปลดผ้าห่ม

นอกจากตัวก็พบรอยคิสมาร์กปรากฏไปทั่วแทบทุกตารางนิ้วบนร่าง
ราวกับจะประกาศจับจองเป็นเจ้าของ

หญิงสาวยกมือสั้นๆ ไปหยิบผ้าเช็ดตัวที่พับไว้เป็นตั้งสูงมาห่อตัว
ก่อนเซไปนั่งลงทำธุระส่วนตัว

ความทรงจำที่ก่อนหน้านี้เคঁนตั้งนานไม่ยอมจำ มาตอนนี้กลับ
พรุ้งพรูออกมา จนแม้อยากห้ามก็ไม่มีปัญญาเสียแล้ว

ความทรงจำที่อยู่ๆ ก็แจ่มชัดระดับสี่เคเลย แถมติดเรตเอ็นซีอีสิบ
บวกอีกต่างหาก ยังดีที่ในความทรงจำมีคนเพียงคนเดียว ผู้ชายตัวสูง
ที่มีดวงตายิ้มได้ เหมือนมีดวงดาวมากมายพรายพรายอยู่ในนั้น เมื่อ
ถูกจ้องด้วยดวงตาคู่นั้น ก็รู้สึกเหมือนโดนสะกดให้ไม่รู้เนื้อรู้ตัว
ยามถูกกอดรัดเข้าไปในอกกว้าง รอยจูบจากเขาติดตรึง ผิวเนื้อก็เหมือน
ถูกจารึกรอยสัมผัสที่ทั้งอ่อนโยน อ่อนหวาน และทวีความเร่าร้อน
เบียดบด กระแทกกระทั้น

หยุด!

พรำพรชลุกขึ้น พยายามฝืนอาการชาสั้นเซไปที่อ่างล้างหน้า
วิกน้ำเย็นใส่ไบหน้าร้อนผ่าวรัวๆ เพื่อความทรงจำเร่าร้อนจะลดตึกร้าง
เสียบ้าง เธอล้างหน้าจนผิวเย็นชืดไปหมดแล้วจึงเช็ดหน้าทำความสะอาด
สะอาดตัวเองลวกๆ ก่อนพันผ้าเช็ดตัวไว้ กะจะเดินออกมาตามหา
ตู้เสื้อผ้าเพื่อหาอะไรใส่ แล้วรีบหลบออกไปให้ไวและเงียบเขียบที่สุด

วันไนต์สแตนดจ์บลงแล้ว... ลึนสุดลงเหมือนงานแต่งงานที่กำลัง
จะถูกยกเลิก

เธอถอนใจอย่างโล่งอกเมื่อสมองกลับมาคิดเรื่องงานอย่างมี
ประสิทธิภาพได้เสียที กระบวนการคิดเป็นไปอย่างแทบไม่ต้องคิดเลย
เมื่อวางแผนการบอกยกเลิกโรงแรม แจ้งยกเลิกกับแขกทุกคน ยกเลิก
ชุดเจ้าสาวที่เช่าไว้ ยกเลิกดอกไม้และของชำร่วย ยกเลิกบริษัทออร์-
แกนไนซ์... อาจต้องเสียมัดจำหลายแสน แต่ช่างหัวมันสิ... ไม่ใช่เงินของ

เธอเสียหน่อย เพราะเคยปฏิเสธจนปากเปียกปากแฉะไปเป็นรอบที่ห้าร้อยแล้วว่า จะไม่แต่งงานกับลูกชายเธอแน่ๆ แต่คุณภัสตราภรณ์แม่ของภาสกรไม่เคยฟังเลย

อาจเพราะการคิดติดพันนี้แท้ๆ ที่ทำให้เปลื่อยนิ่มหมอลอย เคঁนสมองคิดว่ายังต้องตามไปยกเลิกอะไรอีก

เพราะเปลือยใช้เวลาคิดนานไปหน่อย... ดังนั้นต้องยกเลิกความคิดที่จะหนีไปแบบเงียบๆ ได้เลย!

หญิงสาวสะดุ้งเมื่อประตูห้องเปิดออก ชายหนุ่มที่เธอไม่รู้จักแต่คุ้นเคยกันไปแล้วเดินเข้ามา ร่างสูงใหญ่ใหญ่โหล่งโหล่งที่เห็นกล้ำเป็นมัดๆ ตั้งแนบทะเล้นเนื้อผ้าของเสื้อเชิ้ตราคาแพงออกมา เขาอยู่ในชุดเสื้อเชิ้ตสีขาวไม่ติดกระดุมคอปปล่อยชายเสื้อทับกางเกงสแล็กสบายๆ แต่มองอย่างไรก็เนี้ยบ เรียบหรู และแพง...เป็นผู้ชายที่ดูราคาแพงโดยไม่ต้องพยายาม ออรั่วความสูงส่งและมั่นใจที่เปล่งออกมาจากร่างนั้นเหมือนเครื่องการันตีถึงฐานะที่ติดตัวเขามาตั้งแต่เกิด

“ตื่นแล้วหรือ” เจ้าของเสียงทุ้มนุ่มนวลทักขึ้น ขณะเดินเข้ามากวาดตามองคนตรงหน้าด้วยดวงตามีรอยยิ้ม ทั้งๆ ที่สีหน้าเรียบเฉย

“อ่า...” เธอตอบไม่ถูก...ก็เห็นๆ อยู่ว่าไม่ได้นอนอยู่ที่เตียง

ขอสารภาพตรงๆ...ทักษะการพูดคุยนอกเหนือจากเรื่องงานกับมนุษย์เพศผู้ของเธอมันต่ำเตี้ยเรี่ยดิน จนน่าอนาถใจมาแต่ไหนแต่ไร ไม่น่าแปลกใจที่เธอไม่รู้จะตอบเขาว่าอย่างไร

ไปไหนมา จะอยากรู้ไปทำไม ไม่ได้เป็นอะไรกันเสียหน่อย... เอ่อ...อาจจะเป็นนิดหน่อย แต่ไม่น่าจะถึงขั้นละลาบละล้งถามอะไรพรรคินันได้

ที่นี้ที่ไหน ไม่ละ ไม่อยากรู้ ไม่อยากรับรู้อะไรทั้งนั้น!

“ผมเตรียมยาแก้เมาค้างไว้ให้” เขาบอกเมื่อเธอหนึ่งอึ้งไป คงคิดว่าเธอยังเบลอกจากอาการเมาค้าง

“กินแล้วคะ ขอบคุณ” พระพรหมตอบอย่างสุภาพ ขณะขมวดคิ้ว คิดทบทวนว่า เมื่อก็...เหมือนเห็นเขากดล็อกประตูก่อนเดินเข้ามา...ใกล้เข้ามาเรื่อยๆ

“ก็โหมงแล้วคะ” เธอต้องรีบหาคำถามที่ปลอดภัยโยนให้เขาคิด คำตอบ ก่อนเซฟโซนจะถูกทำลาย

ชายหนุ่มยกแขนขึ้นดูนาฬิกาข้อมือราคาแพง แล้วตอบพร้อม กับสายตาที่จับจ้องมาเหมือนต้องการประเมินสิ่งที่อยู่ในความคิดเธอ

“บ่ายสามโหมง”

“บ่ายสาม...” พระพรหมเพิ่มพม่าแผ่วเบา นิ้วหน้าคิดว่าถ้ากลับไป ตอนนี้จะทำงานได้ที่ขั้วโหมง...

“หิวไหม อยากกินอะไร เดี่ยวผมให้คน...” เขากถามดูเหมือนห่วงใย แต่คนฟังส่ายหน้า พุดแทรกปฏิเสธชัดเจนอย่างคนอยากออกไปจากที่นี่

“ไม่ต้องหรอก กินโหมง ไม่เป็นไร...เสื่อผ้าฉันล่ะ”

“ผมให้คนเอาไปซักให้อยู่” เขาบอกด้วยสายตาคุ่นคิด ก่อนจะ สำทับ “กับสิ่งชุดมาให้คุณ สักสองสามชั่วโมงคงมาถึง”

สองสามชั่วโมงก็...หมดวันแล้ว พระพรหมถอนใจ ขณะเริ่ม ถอดรหัสข้อความที่เขาพูด หิวไหมจะให้คนเอาข้าวมาให้ เสื่อผ้า...ให้คนเอาไปซัก...สิ่งชุดมาให้...อืม...ผู้ชายคนนี้นอกจากรวยมากแล้วยัง น่าจะเวดล้อมด้วยคนที่เขาสั่งใช้งานได้แน่...

“หายเมาค้างหรือยัง” คนถามเดินเข้ามาประชิด และไม่ยอมให้เธอถอยหนี เขายกมือใหญ่แตะเอวอ่อนแอของเธอไว้เบาๆ แต่บังคับ กลายๆ จนเธอไม่อาจหลีกเลี่ยงร่างสูงที่เขยิบเข้ามาอีกจนใกล้ยิ่งกว่า ใกล้

คำถามของคนที่อยู่ ก็เข้ามาในระยะประชิดทำให้จิตใจกระเจิด-กระเจิงไปพอสมควร

“เอ่อ...อ่า หะ...หายแล้ว”

แผลคิดเล่นๆ หน่อยเดียวเซฟโซนก็ถูกทำลายเสียแล้ว พอยื่น เบียดกันขนาดนี้พรำพรชเลยลืมตัวเงยขึ้นสบตาคนตรงหน้า...และก็ได้ รู้ว่า...

ไม่น่าเลย...

ทั้งๆ ที่ระวังตัวอย่างดีแล้วนะ พยายามไม่สบสายตา ไม่มอง หน้าเขา เพื่อไม่ให้เกิดความรู้สึกอะไร แต่พอแผลมองเห็นกันเท่านั้น... เธอก็พบใบหน้าผู้ชายที่สวยงามเพอร์เฟกต์ที่สุดเท่าที่เคยเจอมา

ชายหนุ่มไม่ได้หล่อเหลาเหมือนนายแบบ แต่รูปหน้าเขาสมส่วน คิ้วเข้ม จมูกโด่ง ริมฝีปากได้รูปที่แม่ไม่ยิ้ม แต่ดวงตาสีดำคู่นั้นเหมือน ตระแต่้มรอยยิ้มไว้ไม่สร้าง รวากับมีเวทมนตร์สะกดไม่ให้คนมองเห็น หน้าหนีไปไหนได้ แม้แต่ตอนที่เขาก็มลงมาจนขีด ยิ้มใส่ตาด้วยรอยยิ้ม เย้ายวนอย่างร้ายกาจ

“ไม่ปวด มีนหัว หรือรู้สึกไม่สบายแล้วใช่ไหม”

“อ่า เอ่อ...มะ...ไม่”

พุทโธ ธัมโม สังโฆ คุณพระคุณเจ้าช่วย! บอกลูกที่ว่าจะหนี ให้พ้นจากรอยยิ้มและดวงตาของเขาได้อย่างไร ดวงตาเป็นประกายที่ จ้องเอาๆ จนชนลูกชนชั้นทั้งตัว ร่างที่เบียดแนบจนลมหายใจเป่ารดกัน ยิ่งทำให้ความทรงจำอีโรติกเรตทริปปิเลเอกซ์สิบแปดบวกเมื่อคืนกลับมา อย่างเด่นชัด และเหมือนเขาจะรู้ เพราะเปิดรอยยิ้มกว้างที่ยิ่งเพิ่ม เสน่ห์ดึงดูดหนักข้อขึ้นทุกที ก่อนจะก้มลงฉวยโอกาสกับริมฝีปากเธอ “อื้อ”

พรำพรชเพิ่งได้รู้ว่าเดจาวูเป็นอย่างไร...

ผู้ชายตรงหน้าทำให้เหตุการณ์เมื่อคืนกลับมาด้วยมือ ริมฝีปาก ลมหายใจผ่าวร้อน ร่างแข็งแกร่งที่เบียดร่างเธอจนแทบแนบสนิทเป็น เนื้อเดียวกัน เสียงของเธอที่พยายามประท้วงถูกดูดกลืนอย่างดูดดื่ม

จนความคิดจะซัดขึ้นปลิวหายไป กลายเป็นเสียงครางแผ่วราวลูกแมว
ป่วย

3

สามสัปดาห์ก่อน...สำหรับอาคเนย์

มันเป็นแค่ปาร์ตี้เล็กๆ ภายในของบริษัท ที่เขาอนุญาตให้จัดขึ้น เป็นพิเศษที่เพนต์เฮาส์ส่วนตัวบนยอดดีกระฟ้าของโครงการคอนโดและ ศูนย์สรรพสินค้าขนาดใหญ่ในท่าเลไฮเอนด์ เพื่อฉลองยอดจองที่ถล่ม ทลายและความสำเร็จของการเปิดตัวห้างสรรพสินค้าสุดอลังการที่ สร้างกระแสจนโด่งดังไปทั่วโลก

ภายในงานเลี้ยงมีแต่พนักงานเข้าร่วมดื่มกินกันเต็มที่ และดูเหมือนพวกนั้นจะสนุกสนานกันเลยเถิดไปไกล จนเกิดความวุ่นวายขึ้น จากการอาละวาดของแฟนสาวของพนักงานคนหนึ่ง

อาคเนย์มองความอึกทึกที่กลางห้อง ด้วยสายตาไร้ความรู้สึก ก่อนถอนใจ...ดูเหมือนสิ่งเดียวที่มีเงินเท่าไรก็ซื้อไม่ได้คือ ความสงบสุข ในชีวิตนี้แหละ ชายหนุ่มร่างสูงในชุดสูทแบล็กไทสูทเนี้ยบเดินไปที่ ประตูกระจกซึ่งเปิดออกไปยังระเบียงได้ หมายถึงหลบจากความ วุ่นวายของค่ำคืนนี้ไปสู่ที่พักอย่างเงียบๆ แต่อยู่ๆ ก็มีมือข้างหนึ่งเอื้อม มากระชากคอเสื้อเขาไว้ด้วยเร็วแรงไม่เบาแน่

ชายหนุ่มไล่สายตาไปตามแขนเรียวยาวเนียนนั้นไปจนเจอหัวไหล่ เปิดเปลือยจุดแขนเสื้อไว้ลึกของชุดสีแดงสุดเซ็กซี่ ผมดำยาวสยาย

ล้อมกรอบดวงหน้าสวยหวานที่แต่งเอาไว้อย่างดี แล้วสบสายตากับ ดวงตาสีดำที่น่าจะฉ่ำเยิ้มด้วยฤทธิ์แอลกอฮอล์ดีกรีเข้มข้น

“บาร์เทนเดอร์” เจ้าของเสียงเมาๆ ทักทายพร้อมเปิดรอยยิ้ม หวานฉ่ำ เธอยกอีกมือลูบโบทៃของเขา พร้อมเอนตัวเข้าหาอย่างทรงตัว ไม่อยู่ จนชายหนุ่มต้องยกแขนช่วยประคองตัวไว้

อาคเนย์เหลียวมองไปรอบๆ ดูเหมือนความวุ่นวายที่เกิดขึ้น กลางห้องจะทำให้คนที่ประจำอยู่ตามจุดต่างๆ ทิ้งตำแหน่งไประงับเหตุ กันหมด...ทำให้เขาถูกจู่โจมเข้าประชิดตัวโดย...ชายหนุ่มกวาดตามอง คนตรงหน้า พบว่าเขาไม่เคยเจอเธอมาก่อน ไม่ใช่พนักงานในบริษัท แน่ๆ แต่ทำไมเธอถึงมาปรากฏตัวแบบเมาๆ ในงานเลี้ยงภายในของ เขาได้...สงสัยเขาต้องตรวจสอบระบบรักษาความปลอดภัยใหม่...อาจ ต้องไล่ออกยกขุด โทษฐานที่ปล่อยให้แขกไม่ได้รับเชิญไม่รู้ที่มาที่ไป เข้ามาประชิดตัวเขาได้อย่างนี้

ขณะที่อาคเนย์คิดจะผลักเธอออก โบทៃหน้าหวานก็เงยขึ้นเปิด รอยยิ้มกว้าง ดวงตาสีดำของเธอแวววาวราวกับมีดวงดาวพริบพราว อยู่ในนั้น

“ขอเครื่องดื่มหน่อยสิ ใ้ที่หวานๆ อร่อยๆ นะ”

“ผมไม่ใช่...” คนที่จะปฏิเสธต้องชะงัก เพราะหญิงสาวยกสอง แขนเรียวขาวโอบรอบคอเขา ขณะพึงลงมาทั้งตัว

“บาร์เทนเดอร์เขาจ้างกันยังไง ต้องจัดงานเลี้ยงเท่านั้นหรือ รับงานนอกใหม่ ถ้าจะจ้างไปชงเหล้าให้กินที่บ้านอะ” คำถามพร้อม เนื้อตัวนุ่มนวลที่เปียกเข้าหานั้น ทำให้ประสิทธิภาพในการปฏิเสธสิ่งมีชีวิตเจ้าเล่ห์ขยันอ่อยของชายหนุ่มขาดตอนลงชั่วคราว

อาคเนย์ก้มหน้ามองดวงหน้าขาวใสที่ซ้อนตาฉ่ำเยิ้มขึ้นสบ สายตาก่อนยิ้มให้

“บ้านคุณอยู่ที่ไหนล่ะ” เขาถามขณะคิดว่าคงต้องหาคนไปส่ง

เธอ ก่อนที่เจ้าตัวจะไปหาบาร์เทนเดอร์ได้จริงๆ แต่สีหน้าหญิงสาว กลับเหมือนงุนงงขึ้นมา เธอขมวดคิ้วนิดๆ

“บ้าน...เออ ใช่ ต้องย้ายออกนี่หว่า...ยังไม่ได้หาบ้านใหม่เลย” เสียงพึมพำกับตัวเองเป็นเสียงคนมีสติขึ้นมานิดหน่อย ขณะขึ้นตัวเซๆ ออกจากอ้อมอกที่เผลอพึ่งตัวอยู่ตั้งนาน อาคเนย์หมุนตัวมองตามร่าง บางที่เดินเซๆ ไปทางประตูกระจก ก่อนหญิงสาวจะเอนตัวพึ่งประตู ระเบียบพลางโบกไม้โบกมือตาปรือ

“งั้นเอาไว้ก่อน ไว้หาบ้านได้ก่อนค่อยไปซงเหล้ากินกัน”

คำตอบของคนเมานั้นทำให้เขาชักงัน

“เดี๋ยวลี แล้วคือนี่คุณจะทำยังไง มีบ้านญาติหรือคนรู้จักให้ไปส่งไหม” นานๆ ที่หอรกนะเขาถึงจะแสดงความเป็นสุภาพบุรุษขนาดนี้ ...กับคนที่เขาจนแทบทรงตัวไม่อยู่

“ไม่มี ไม่มีใครคบ! คิกๆ” เสียงหัวเราะเบาๆ เหมือนขั่นตัวเอง แต่จับได้ถึงกระแสความขมขื่นดั่งขื่น ก่อนหญิงสาวจะถอนใจ “เดี๋ยวงงนี่จะไปซื้อบ้านอยู่ละ เออบ้านที่มีสระน้ำนะ...แล้วก็เอาประตู...อืม...ประตูแบบนี้ก็สวยดี”

คนพูดลูปคำบานประตูกระจกที่แบ่งเป็นช่องและกั้นระเบียบ ทางออกสู่สระว่ายน้ำ...สระว่ายน้ำที่เธอเพิ่งสังเกตเห็นทำให้ดวงตาดูดวงดาวนั้นพรายประกายวาววับ

“นั่นสระว่ายน้ำนี่!” น้ำเสียงเธอตื่นตื่น ขณะเปิดประตูแล้ว พุ่งตัวหัวซุนไปสู่สระว่ายน้ำราวกับเด็กๆ ที่เห็นทะเลเป็นครั้งแรก

อาคเนย์อ้าปากจะเอ่ยห้ามว่าพื้นที่ตรงนั้นเป็นพื้นที่ส่วนตัว ไม่ได้เปิดให้เข้าไป แต่เขาก็รู้แหละว่าคำห้ามปรามคงไม่มีผลกับคนเมานายหนุ่มหันกลับไปมองภายในห้องโถงที่จัดงาน ดูเหมือนหลังจากมีเรื่องวุ่นวายเกิดขึ้น งานเลี้ยงเลยต้องเลิกเราโดยปริยาย เหลือแขกให้จัดการแค่นี้ที่คนเท่านั้น ซึ่งพวกบอดี้การ์ดก็เดินสำรวจความเรียบร้อย

อยู่ ไม่มีใครสบสายตาเขาเลยสักคน เขาจะได้สั่งให้มาดูแลคนเมา
ตรงนี้ด้วย

ชายหนุ่มถึงกับถอนใจเมื่อปลอบใจตัวเองว่า เอวระ ก็แค่ผู้หญิง
คนเดียวเท่านั้น เขาคนเดียวก็น่าจะลากตัวเธอไปส่งให้ใครสักคนดูแล
และจับใส่รถกลับบ้านไปได้

แล้วเขาก็เดินผ่านระเบียบตามไปทางที่ได้ยินเสียงเมาๆ ที่ดูจะ
ตื่นเต้นกับสระว่ายน้ำเอามากๆ แต่พอเขาเดินพ้นมุมออกมาที่นี่ลี สาว
ชุดแดงสุดเซ็กซี่ก็ไม่ได้สวมชุดเดรสแดงอีกต่อไปแล้ว เธอตั้งชายกระโปรง
ขึ้นผ่านศีรษะ เผยบิกินีสีแดงสดตัดกับผิวขาวนุ่มเนียนที่ราวจะเปล่ง
ประกายได้โต้แสงจันทร์และแสงไฟน้อยดวง

อาคเนย์กลิ่นน้ำลายเหนียวๆ ลงคอ ขณะเหลียวมองไปดูโดย
รอบ เพื่อพบว่าบริเวณนี้ค่อนข้างลับตาเป็นส่วนตัวพอสมควร...ไม่รู้
ทำไม แต่เขาไม่อยากจะให้มีสายตาวาดรู้หรือเห็นผู้อื่นได้เห็นภาพ
ตรงหน้า

ตุ้ม!

ชายหนุ่มหลับตาถอนใจเมื่อพบว่าเขาตามมาห้ามไม่ทัน คนเมา
ในบิกินีสีแดงพุ่งตัวลงน้ำไปแล้วเรียบร้อย

“คุณไม่ควรว่ายน้ำตอนมานะ” เดินไปเตือนที่ริมสระ คิดว่าถ้า
ไม่รีบเอาตัวเธอขึ้นมา สระว่ายน้ำของเขาอาจกลายเป็นตำนานบิกินี
แดงบนยอดตึกให้พวกรายการประเภทคนอวดฝีมือเข้ามาถ่ายทำ
รายการกันแน่ๆ

“ทำไมอะ สระว่ายน้ำเอาไว้มีเซ็กซี่ได้อย่างเดียวจั้นหรือ” คนถาม
เริ่มคว่ำตัวว่ายอดอวดเล็กคอด สะโพกผายกลมกลิ้ง แขนขาเรียวยาว
ขาวจืดจะแหวกว่ายไปตามขอบสระน้ำอย่างซำๆ

“ผมไม่เคยมีเซ็กซี่ในสระน้ำ” ไม่รู้ทำไมเขาต้องเคลียร์ตัวเองกับ
คนเมาไม่รู้เรื่องที่กำลังบุกรุกสระน้ำนี้ด้วย แต่อาคเนย์ก็ยังคงสาวเท้า

ตามคนในสระไปอย่างเป็นห่วง

“อ้อ...ฉันก็ไม่เคยมีเหมือนกัน” คนเม้าที่ว่ายน้ำไปจนสุดความยาวของสระหันมาส่งยิ้มสดใส และชายหนุ่มก็ต้องสูดลมหายใจลึกแบบสะกดใจเต็มทีเมื่อเธอหงายตัวขึ้น เปลี่ยนท่ามาว่ายน้ำตีกรรเชียงอวดเรือนร่างขาวผ่องตัดกับขึ้นสามเหลี่ยมสีแดงเล็กจิ๋วที่เปียกน้ำแนบกับเรือนร่าง จนแทบปกปิดอะไรไม่ได้เลย

“เฮ้!” และเพราะคอยจับตาดูอยู่ เขาจึงเห็นว่าดวงตาคู่สวยปริ่ลงทุกที ก่อนแขนขาเรียวยจะหยุดลงและร่างนั้นค่อยๆ จมดิ่งอย่างควบคุมไม่อยู่ อากาศพุ่งตัวคว้าเธอไว้ได้ เขาสบลเมื่อแขนเสื้อสูทเปียกปอนไปข้างหนึ่ง ขณะคนที่ทั้งเม้า ทั้งจมน้ำ ทั้ง...เซ็กชื่ออย่างร้ายกาจ ล้ำลึกลับและเหมือนสติจะค่อยคืนมาบ้างแล้ว

“นายจับฉันกตน้ำหรือ บาร์เทนเดอร์” เจ้าของตาปริ่ปรอยยิ้มตาขึ้นมากก็กล่าวหาทันที

“คุณกตน้ำตัวเองต่างหาก แล้วผมก็ไม่ใช่บาร์เทนเดอร์” ไหนๆ สูทก็เปียกแล้ว คนพูดเลยตัดสินใจรวบรัดโดยอุ้มเธอขึ้นจากสระน้ำพาเดินไปทางห้องด้านหลังที่เปิดไฟสลัวไว้

“เราจะไปไหนกัน” คนเม้าถามเสียงจ้วเจียเหมือนไม่มีสติ

“หาห้องนอนให้คุณไง ไม่มีบ้านให้กลับไม่ใช่หรือ” เขาก็มองคำถามผู้หญิงที่ทำให้ชุดเขาเปียกไปแล้วเกินครึ่งตัว ผิวผ่องของเธอได้ขึ้นบิกินีสีแดงยิ่งตัดกับสูทแบล็กไทของเขา มันขาวบาดตาจนชายหนุ่มชั้ใจลั่น

“ขอบคุณนะ” แขนเรียวยางยกขึ้นมาคล้องคอเขา หญิงสาวเปิดรอยยิ้มพรายพร้อมดวงตาพราวระยับขณะดันตัวขึ้นมา จนดวงตาปริ่หวานฉ่ำเข้าใกล้ใบหน้าเขา ก่อนเอียงตัวไปกระซิบซัดหูว่า

“น่ารักจัง” ลมหายใจแผ่วๆ ที่เป่ารดหูว่าร้ายแล้ว แต่ยายตัวดียังไม่หยุดแค่นั้น ริมฝีปากนุ่มนึ่งที่คลอเคลียอยู่ใกล้ๆ ยังแยมออก

จับใบหูเขาเบาๆ อย่างขี้เล่นอีกต่างหาก!

นั่นทำให้ความอดทนสุดท้ายของเขากับผิวนุ่มนิ่มราวมาร์ชแมลโลว์ที่แนบชิดกันเกินใกล้นั้นปลิวหายไปหมดสิ้น

อาคเนย์เปิดประตูกระจกอย่างทุลักทุเลเล็กน้อย ตัดสินใจแค่เพียงเสี้ยววินาทีเท่านั้นที่จะเดินผ่านเตียงกว้างไปยังห้องน้ำ เขาเปิดประตูกระจกของห้องอาบน้ำฝักบัวออก วางร่างระทวยในชุดบิกินีแดงลง เอื้อมมือไปเปิดและปรับอุณหภูมิน้ำให้หญิงสาว

“คุณอาบน้ำล้างตัวก่อน น้ำในสระมีคลอรีนเดี๋ยวผมเสียหมด ผมจะไปหาชุดมาให้เปลี่ยน แล้วเดี๋ยวให้คนขับรถพาไปส่งที่บ้าน” ชายหนุ่มเอ่ยเสียงเรียบเป็นการเป็นงาน ขณะนับหนึ่งถึงพันในใจ พยายามระงับอารมณ์ที่พลุ่งพล่านของตัวเองอย่างเต็มที่

น้ำที่พรุ่งพรูลงมาจากฝักบัวแบบเรนชาวเวอร์นั้นอุ่นสบายจนหญิงสาวตาปรือลงทุกที คนที่ทำท่าจะผละไปเลยลั้งเล แล้วผลอลสบถเมื่อร่างโงนเงนนั้นหายหลังจะลงไปกองกับพื้น

ร่างสูงก้าวเข้ามาคว้าตัวเธอไว้ทันก่อนร่างบางจะกระแทกผนังหินอ่อนใต้ฝักบัว ทำให้สูทของเขาพลอยเปียกน้ำไปด้วย ชายหนุ่มสุดลมหายใจลึกลับ บอกไม่ถูกว่าเพราะโมโหคนเมา หรือเพราะความรู้สึกแปลกๆ ที่เริ่มลุกลามไปทั่วตัว เพราะร่างนุ่มนิ่มที่เอนอิงแนบชิดกันเกินใกล้ได้สายน้ำนั้น

หญิงสาวปรือตาขึ้นมองผ่านม่านน้ำ พบว่าสายน้ำอุ่นราดรดจนชุดสูทสุดเนียบของคนที่ประคองเธออยู่พลอยเปียกปอนไปด้วย
พรำพรำระไรได้สายตาขึ้นจากอกเสื้อสูทไปสู่แนวกรามบิกินีของผู้ชายตัวสูง ริมฝีปากสีแดงสดที่ยักไค้งได้รูปงดงาม จมูกโด่งเป็นสันขนตายาวที่หลบลงมาซ้อนประกายอันตราวยบางอย่างเอาไว้ แต่เพราะความเมามายทำให้อะไรๆ ดูน่าขันไปหมด

มือขาวบอบบางเอื้อมขึ้นไปเสยเส้นผมที่เปียกน้ำให้เขา ก่อน
ลูบไล้สำรวจดวงหน้านั้นอย่างเปลือยเปลือย ผู้ชายคนนี้มีรูปหน้าที่สมบูรณ์แบบ
แบบไปหมด ทั้งหน้าผาก คิ้วเข้ม จมูกโด่ง และริมฝีปากที่...ที่เคลื่อนไหว
โกลีเข้ามาจนทุกอย่างพราวเปลวไป ยกเว้นแต่เพียงสัมผัสอุ่นที่แตะต้อง
กลีบปากบอบบาง ที่แรกเพียงแผ่วบดคลึงเชื่องช้าราวกับจะจับขมิ้มให้
รู้รส ก่อนทวีความต็มตำหิวกระหายขึ้นทุกนาที

ในที่สุดร่างบางก็ถูกรวบเข้าหาร่างสูงใหญ่ที่เบียดบด รัตรึงจน
ร่างนั้นแทบจะจมหายเข้าไปในอ้อมกอดของเขา

บทสนทนาไร้คำพูดดำเนินไปอย่างเร่าร้อนได้สายน้ำอุ่น ขณะ
ผนังหินอ่อนเย็นเฉียบราวกับตรึงแผ่นหลังของเธอไว้เมื่อชายหนุ่มดันเธอ
ให้แนบชิดมัน หญิงสาวรู้สึกถึงความกระด้างของแผ่นหินอ่อนเพียงแวบ
เดียวก่อนเลือนหาย เพราะถูกดึงความสนใจด้วยสัมผัสจากมือร้อนที่
กอบกุ่มรังสะโพกเธอขึ้น ให้ได้ระดับที่จะบดเบียดเนื้อตัวชุ่มโชกผ่าว
ร้อนของผู้ชายจนชิดกับบิกินีชิ้นลางตัวน้อย ที่เปียกแนบจนแทบละลาย
เป็นเนื้อเดียวกับเจ้าของ นอกจากมันจะไม่ช่วยกางกั้นแล้ว ผืนผ้าเปียก
น้ำเหมือนยิ่งเน้นย้ำสัมผัสให้ยิ่งรู้สึกถึงการรุกราน ความร้อนจากมือ
หนาทะลุผิวฝ้ายามเขาแตะต้องสำรวจไปในทุกส่วนที่ถูกปกปิดไว้

หญิงสาวชอบแทบจะเป็นการสะอื้นเมื่อเขาคลายจุมพิตจาก
ริมฝีปาก เคลื่อนรสสัมผัสอันเร่าร้อนนั้นให้แผ่ขยายไปทั่วร่างด้วยการ
กดจุมพิตเน้นหนักไปตามผิวเนื้อเนียนนุ่มราวกับมารซ์แมลโลว์

มีเสียงคำรามอย่างขัดใจ เมื่อเขาสำรวจไปพบพื้นที่ช่วงบนที่ถูก
บดบังไว้ด้วยผืนผ้าสามเหลี่ยมเล็กๆ มันถูกกระซกออกอย่างรวดเร็ว
ด้วยริมฝีปากร้อนแรงที่เข้าถึอสิทธ์ครอบครองพื้นที่ซึ่งเคยถูกซ่อนไว้ได้
ชิ้นผ้าเล็กจิ๋ว

ขณะริมฝีปากเขาทำงานหนักหน่วงบนเนินเนื้อนุ่มละมุนคูนนั้น
มือร้อนๆ ก็ไม่หยุดสำรวจไปทั่วเนื้อตัวเนียนละเอียด ได้มือลงต่ำจนพบ

เส้นเชือกสีแดงบางๆ ที่ยังเกาะเกี่ยวสะโพกไว้อย่างหมิ่นเหม่ ก็กระตุก ออกเหมือนรำคาญที่มันมาขวางไม่ให้สัมผัสผัดกับร่างนุ่มนวลในอ้อมแขนได้เต็มที่ สายน้ำอุ่นชะเอาชิ้นผ้าสีแดงเล็กๆ ให้รูดผ่านลงไปตามเรียวยาวเปล่าเปลือยของร่างบางที่ถูกลำจรรวจะตีตราเป็นเจ้าของ

สำนึกเลื่อนรางของพรำพรรณบอกตัวเองว่า มีบางอย่างไม่ถูกต้อง แต่ความเมามายก็กลืนกินความคิดนั้นไป ปล่อยให้ความรู้สึกจากสัมผัสอันไม่คุ้นเคยเข้ามาแทนที่ ซึ่งเจ้าตัวไม่รู้ว่าจะรับมืออย่างไร นอกจากปล่อยตัวปล่อยใจไปกับคลื่นอารมณ์ที่ไม่รู้จักซึ่งไหลบ่าเข้าหาอย่างบ้าคลั่งจากสัมผัสของชายหนุ่ม รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นเจลลี่เนื้อตัวอ่อนปวกเปียกไปหมด จนต้องโอบคอกเขาไว้เพื่อพยุงตัวไม่ให้ทรุดลงไปกองกับพื้น หญิงสาวจิกเล็บกับไหล่กว้าง สัมผัสได้ถึงเนื้อหนังของผู้ชายที่ตั้งแน่นด้วยกล้ามเนื้อเป็นมัดๆ และเปล่าเปลือย เสือสูทและเชิ้ตหายไปจากตัวเขาตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ รู้แค่ต้องไขว่คว้าตัวเขาไว้ก่อนที่เธอจะขาดใจด้วยความทรมานอันแสนหวานที่ซ่านซึมเข้ามาในทุกตารางนิ้วของร่างกาย

พรำพรรณตัวสั่นจนช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ ยามหยุดกายเบียดร่างเข้าหาสัมผัสจากร่างกายของอีกฝ่าย ไม่ขัดขืนแม้การแตะต้องสัมผัสนั้นจะลุกลามไปทั่ว ที่แรกอย่างแผ่วเบาทะนุถนอมก่อนค่อยทวีความดุเดือดขึ้นทุกที ตัวเธอร้อนขึ้นด้วยแรงอารมณ์ที่เขากาพุงสูงขึ้นไปพร้อมๆ กับความรู้สึกอัดอั้นทรมานที่ไร้ทางออก จนต้องจิกเล็บกับต้นแขนเต็มแน่นด้วยมัดกล้ามเนื้อนั้นเต็มแรงอย่างอยากให้เขา...เขา...

ความไร้ประสบการณ์ทำให้หญิงสาวไม่รู้หนทางไปต่อ รู้แค่ว่าเขาเท่านั้นที่เป็นผู้บำบัดความทรมานอันแสนหวานนี้ได้

อาคเนย์ประจบจุกปลีกซึ่งดูดีมี เขากลืนกินรสชาติของความปรารถนาอันร้อนรุ่ม แม้ริมฝีปากแสนเซ็กซี่ที่เขากำลังครอบครองจะให้รสสัมผัสเหมือนคนจุกไม่เป็นก็ตาม แต่เขาไม่สนใจแล้ว ชายหนุ่ม

พุ่งตรงเข้าสู่ความต้องการซึ่งปลุกอารมณ์ดิบให้ลุกไหม้ร้อนแรงเกินกว่า
ประสบการณ์ครั้งไหนๆ

อารมณ์ที่เหมือนมีเพียงแค่ว่างละมุนในอ้อมแขนเท่านั้นที่จะ
บรรเทาได้

ไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนที่ทำให้เขาพลุ่งพล่านลิ้มตัวลิ้มทุกสิ่ง
ทุกอย่างขนาดนี้ ห้ามตัวเองไว้ไม่อยู่ขนาดนี้

ช่างหัวความยับยั้งชั่งใจมันสิ!

นาที่นี้ไม่ว่าอะไรก็หยุดเขาไว้ไม่ได้อีกแล้ว

ยกเว้น...ก็แต่...

อาศัยตัวแข็งค้าง ตื่นตะลึงปนทรมานด้วยความต้องการที่
ร้อนรุ่มคอยแผดเผาदनร่าอยู่ในกันและกัน สัมผัสได้อย่างชัดเจนถึง
ความเร้าริงที่รัดตัวเขาแน่น จนเขาแทบแตกกระเปาะเปิดอยู่ในอ้อมแขนเล็ก
ของหญิงสาวตรงหน้า แต่เธอกลับพยายามยกมืออ่อนอ่อนแรงขึ้นดัน
ไหล่เขาพร้อมบอกเสียงสั้น

“เจ็บ...ไม่...ไม่เอาแล้ว หยุดที่”

เสียงห้ามสั้นเครือแผ่วหวือราวเสียงลูกแมวกับดวงหน้าสวย
หวานที่ซ้อนดวงตาฉ่ำน้ำแวววาวขึ้นร้องขอ สีหน้าเหยเกจากความ
เจ็บปวดอันไม่คุ้นเคยเพราะการถูกรุกเข้าชิงประสบการณ์ครั้งแรกด้วย
ผู้ชายตัวใหญ่ขนาดเขา ริมฝีปากเห่อซำที่เขาจึงจำรสจวบได้เป็นอย่างดี
ดี อาการทั้งหมดที่เธอพยายามห้ามเขาให้ผลตรงกันข้ามอย่างที่สด

“ไม่เป็นไร เดี่ยวก็หาย”

เขาปลอบเธอเสียงสั้นพอกันด้วยความทรมาน แต่เป็นความ
ทรมานที่ต่างกันสุดขีด เพราะกำลังอดคดลิ้นไว้ไม่ให้ลิ้มตัวรุกโรมโถมแรง
ปลดปล่อยความป่าเถื่อนใส่ร่างเธออย่างใจอยาก ความรู้สึกหลากหลาย
หลยเข้าสู่ใจเขา ความปรารถนาร้อนแรงเกินระงับนั้นเป็นอย่างหนึ่ง
อีกอย่างคือ...ความรู้สึกที่เหมือนมีอารมณ์บางอย่างแผ่ออกมาจาก

กึ่งกลาง เบ่งบานครอบคลุมไปทั่วร่างสูงใหญ่ ขณะเขาพรมจูบแผ่วเบา
ปลอบประโลมเธออย่างอ่อนหวาน มืออุ่นก็ไม่หยุดเร่งเร้าสัมผัสให้
ร่างน้อยในอ้อมแขนอ่อนคลาย และพร้อมจะไปด้วยกันกับเขาอีกครั้ง

เสียงห้ามปรามและกิริยาต่อต้านถูกละลายด้วยสัมผัสอันแสน
ทะนุถนอม เขาจูบเธอซ้ำแล้วซ้ำอีกอย่างจับจ้องเป็นเจ้าของ อย่าง
หวงแหน อย่างจะดูตกตื่นกินรสอารมณ์ของสาวไร้ประสบการณ์ที่ถูก
เขาปลุกเร้าให้ตื่นขึ้นรับสัมผัสจากผู้ชายเป็นครั้งแรก

เสียงครวญสะอื้นถูกดูตกตื่นด้วยจุมพิตร้อนแรงที่แทบแผดเผา
วิญญาน ร่างบางถูกกระตุ้นจนรู้สึกถึงการระเบิดของอารมณ์ประหลาด
ล้ำเสนหวนที่ไม่เคยรู้ว่าเมื่ออยู่จริง สัมผัสได้ถึงความสุขยามที่พรั่ง
พราย ขณะอ้อมกอดรัดรีงเธอไว้ กระทบัดกันและกัน แล้วโชนฟุ้งส่ายอด
คลื่นของความรู้สึกนั้นอีกครั้ง ตามการโรมมรุกโรมรักหนักหน่วงของคน
ที่เร่ร่อนหวั่นไหว เธอไปสู่การปลดปล่อยที่เปี่ยมล้นด้วยอารมณ์อันซบซ้อน
เข้มข้น และเสนหวน

นานกว่าพายุอารมณ์จะค่อยสงบลงได้สายน้ำอุ่น หญิงสาวใน
อ้อมแขนหลับตาพริ้มเหมือนหลับไปแล้ว... ทั้งจากความเมามาย ทั้ง
จากการ... ถูกรุกรักอย่างหนักหน่วง

เป็นคนเมาที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ที่เขากี่ที่สุดเท่าที่เขาเคยเจอ
มาจริงๆ

ชายหนุ่มปิดน้ำ ประคองร่างบางที่ยังมีหยดน้ำเกาะพรอาบน
เนื้อตัวเปล่าเปลือยออกจากห้องอาบน้ำฝักบัว รีบหาเสื้อคลุมอาบน้ำ
มาสวมให้ ก่อนเขาจะตะบะแตกอีกรอบ

เขาเซ็ดตัวเธอจนแห้งหมดจด เซ็ดผมยาวสลวยให้จนหมดแล้ว
อุ้มร่างเบาหวิวเข้ามาในห้องแต่งตัว แต่คนเมาไม่ได้สติก็ยังไม่ตื่น

เธอน่ะ เมาไม่มีสติ แต่เขานี่สิ... สติครบถ้วนแท้ๆ แต่ยั้งตัวเอง
ไม่อยู่ ปลุกปล้ำคนเมาที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ไม่พอ... แถมยัง...

ทำลงไปโดยไม่ได้ป้องกันอีกต่างหาก!

ก็ใครทำให้เธอเช็กซี เข้ายวน และอ่อนประสพการณ์ขนาดนี้

ไม่น่าเชื่อว่าทั้งหมดนั้นจะรวมอยู่ในตัวหญิงสาวที่เมามายในงานปาร์ตี้ เธอกำกั้นจนเขาคิดว่าเธอน่าจะป้องกันตัวเองได้ ซึ่งเขาพิสูจน์ด้วยตัวเองแล้วว่าไม่...

อาคเนย์เขียนปลายนิ้วบนแก้มใส ไล่นิ้วตามกรอบหน้าเด็กรูปไข่ ที่ให้ความรู้สึกนุ่มละมุนละไมมากกว่าสัมผัสที่มีรูสึก

“...คุณเป็นใครกัน” ชายหนุ่มถามเสียงพรั่กับเจ้าของผิวเนียนวลนุ่มละมุนมือ ไม่อาจยังตัวเองไม่ให้สัมผัสเธอได้ มีอู่ลุปได้แตะแผ่วที่ริมฝีปากสีสดที่ถูกย่ำยั้นเห่อซำนั้น

“คุณมาจากไหน ชื่ออะไร หือ” คนถามเคลื่อนเข้ามาใกล้ เป่าลมหายใจรดผิวใสที่ส่งกลิ่นหอมจางๆ รวยรินเหมือนกลิ่นดอกไม้จันอดใจไม่ไหว ต้องเข้าไปดอมดมใกล้ๆ จมูกโด่งสัมผัสแผ่ว พร้อมแตะจูบเบาๆ ราวฝีเสื่อบายบินบนเปลือกตาที่ปิดสนิททั้งสองข้าง ปลายจมูก แก้ม คิ้ว คาง

“ตอบผมมา ว่าคุณเป็นใคร มาจากไหนกัน...” อาคเนย์กระซิบถามซิดริมฝีปากคนที่ยังหลับไหล ก่อนเผยรอยยิ้มยั่วเย้าให้คนที่ยังคงไม่รู้สึกดัว

“ถ้าไม่ตอบ...ผมจูบแล้วนะ”

หลังจากคาดคั้นกับคนที่หลับไหลไม่รู้เรื่องไปเสียหลายรอบในห้องแต่งตัว ขณะเธอนอนบนโซฟาตัวยาวซึ่งแคบจนแคว่างร้างเล็กบางนั้นลงก็เต็ม ไม่เหลือที่ให้เขาเบียดตัวลงไปทำอะไรมากกว่านั้นได้ อาคเนย์ก็ซ้อนตัวอู่มร่างนุ่มน่มปกเปียกราวกับไร่กระดูกนั้นออกไปยั้งเตี้ยกว้างในห้องนอนใหญ่ บรรจงวางร่างนั้นลงบนผ้าปูใหม่เนื้อละเอียดที่เนียนไม่ถึงครึ่งของผิวเนียนละมุนของร่างน้อยของเขา

ชายหนุ่มกวาดตาซึ่มซึบภาพเรือนร่างบอบบางที่ทอดตัวอ่อน

ระหวายอยู่บนเตียงของเขาด้วยสายตาพึงพอใจ ชายหนุ่มไม่เคยรู้สึกกับใครแบบนี้มาก่อน ความรู้สึกแปลกๆ จูโจมเข้ามา พร้อมกับความคิดที่อยากให้จากนี้ไปเตียงที่เขาอนต้องมีคนนอนอยู่...เป็นของประดับเตียงที่น่าลึ้มลองและอ่อนหวานจนอดใจไม่ไหว ต้องพรมจูบลงไปให้ถ้วนทั่วทุกตารางนิ้วของผิวกาย

ความฝันของพรำพรชเป็นความฝันประหลาดที่เหมือนจริงเสียจนหญิงสาวอยากให้มันไม่ได้เป็นเพียงแค่ความฝัน

ในความฝันนั้นมีดวงตาคู่หนึ่งที่มองมาด้วยแววตาเป็นประกายวาววับ รวกับมีดวงดาวพริบพราวอยู่ในนั้น ดวงตาของเขายิ้มได้ ก่อนริมฝีปากจะเปิดรอยยิ้ม...เป็นรอยยิ้มที่ละลายหัวใจให้เหลวอย่างที่เขาไม่เคยรู้สึกกับใครมาก่อน

แต่คิดอีกที โชคดีชะมัดที่มันเป็นแค่ความฝัน

แต่พอเพ่งมองเพื่อให้ภาพคล้ายความฝันตรงหน้าชัดเจนขึ้น ดวงตากลั้บพรำมัว เมื่อดวงหน้านั้นเคลื่อนเข้ามาใกล้...เกินใกล้

ฝันแหงๆ เพราะในโลกแห่งความเป็นจริงคงไม่มีใครมอบจูบแสนหวานเข้ายวนใจให้เธอขนาดนี้แน่

ในเมื่อมันเป็นความฝัน คงไม่ผิดบาปอะไร ถ้าเธอจะไขว่คว้าหาเอาไว้ แขนบางไขว่คว้าหาไหลกว้างที่เต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อๆ ตึงมือที่ไร้เสื้อผ้าขวางกั้นพร้อมกับคิดว่า

อืม...เป็นความฝันที่เพียบพร้อมดีแท้ ผู้ชายในฝันของเธอเตรียมพร้อมมาเป็นอย่างดี เธอไม่จำเป็นต้องถอดเสื้อผ้าเลยสักชิ้นเดียว...

ขนาดคิดว่าตัวเองฝันอยู่แท้ๆ พรำพรชยังอดหน้าแดงไม่ได้เมื่อรับรู้ได้ถึงร่างเปลือยเปล่าสองร่างที่แนบชิดกันทุกสัดส่วน ร่างหนาหนักเบียดบดเข้าหาขณะฝังจูบดุเดือด และรุกรานเธอด้วยปลายลิ้นร้อนที่เรียกร้องการตอบสนอง จนคนตัวเล็กที่นี้กว่าตัวเองยังไม่ตื่นจากฝัน

ผลอตัวตามเขาไปอย่างมีนง หลงเพริดไปกับรสจูบเรำร้อนและมือ
แกร่งร้อนที่แตะต่องไปทั่วเรือนร่าง

เมื่อชายหนุ่มประคองศีรษะเธอไว้ด้วยสองมือใหญ่ แทรกนิ้วเข้า
มาสาางกลุ่มผมยารสลวย สัมผัสอ่อนโยนนั้นทำให้หญิงสาวบริือตามอง
ตาปรอยอย่างคนยังไม่ตื่นดี แต่ไม่รู้เลยว่ายิ่งกระตุ้นให้เขาตื่น
เป็นอย่างดี...

ชายหนุ่มยิ้มใส่ดวงตาปรือของเธอ ก่อนพรมจูบแผ่วๆ เหมือน
พยายามข่มอารมณ์ร้อนแรงแทบเผาเธอไว้

“คุณชื่ออะไร”

คำถามนั้นเรียกสีหน้างุนงงจากหญิงสาว ให้แพขนตาหนา
กะพริบปริบๆ พรำพระสงฆ์ว่าทำไมคนในฝันต้องถามชื่อเธอด้วย
ผู้ชายในฝันไม่รู้จักชื่อเธอนั้นหรือ...

แต่ในเมื่อมันเป็นความฝัน ถ้าอย่างนั้น...ทำไมเธอถึงต้องตอบละ
หญิงสาวปล่อยให้เจ้าของดวงหน้าหล่อเหลาตรงหน้าขมวดคิ้ว
ซัดใจ ก็...น่ารักดีออก หญิงสาวคิดอย่างซ้ำซ้นจนผลปล่อยเสียง
หัวเราะคิกอกออกมา

พอชายหนุ่มหรีตาลง ดวงตาของเธอก็ฉ่ำหวานแวววาว มี
ประกายขี้เล่นปนกับฤทธิ์แอลกอฮอล์ ก่อนยกมือเรียบบางประคอง
ไบหน้าเขา แล้วดึงเข้าหาตัวอย่างที่คนถูกกระทำไม่อาจขัดขืนได้ จูบ
แรกจากริมฝีปากบางนั้นแตะเพียงแผ่วๆ อย่างคนไม่ชำนาญ ก่อน
กลายเป็นฝ่ายถูกรุกกลับ ด้วยลีลาเรำร้อนของผู้ชายที่เหมือนมีประสพ
การณ์ด้านนี้มาเกือบทั้งชีวิต

มันต้องเป็นความฝันแน่ๆ พรำพระชบอดตัวเองซ้ำแล้วซ้ำเล่า
เมื่อโอบกอดไหล่กว้าง จิกเล็บกับเนื้อตัวแกร่งแน่นแข็งแรงของผู้ชาย
อย่างลึมตัวลึมอาย ก่อนแอ่นกายขึ้นตอบรับการรุกรานของเรือนกาย
แกร่งที่ใหญ่โตและทรงพลังนั้นอย่างเต็มที่

ไม่มีทางที่เซ็กซ์ในความเป็นจริงจะเร้าร้อน อ่อนหวาน และเปี่ยมด้วยความทรนัมนอันหฤหรรษ์ขนาดนี้แน่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับผู้หญิงที่มีความหลังฝังใจเกี่ยวกับเรื่องนี้แบบเธอ

แถมการต้องมาทนดูบรรดาภาพหลุด โល์นลับ และอีกสารพัดการบันทึกรื่องอย่างว่ที่ภาสกรก่อเรื่งไว้ และถูกนำมาแบล็กเมลล์อยู่เนืองๆ ยิ่งตอกย้ำความเลวร้ายของเซ็กซ์เข้าไปใหญ่ ภาพความซิดไถ่กันเกินไถ่ของชายหญิงเหล่านั้นไม่ได้สร้างความรู้สึกดีให้เธอเลย มีแต่ความรู้สึกที่พอดูจบแล้วอยากจะทำล้างตาให้ภาพอุจาดตาวน่าขนลุกพวกนั้นหายไป จนพร่ำพรระเคยคิดว่าตัวเองเป็นพวกกามตายด้านเสียด้วยซ้ำไป

แต่ความฝันในคืนนี้บอกเธอว่า มันตรงกันข้าม ความเร้าร้อน อ่อนหวานรัญจวนใจที่ฝังอยู่ในสัญชาตญาณของการสืบทอดเผ่าพันธุ์มนุษยชาติไม่ได้หนีหายจากเธอไปไหน เพียงแต่เธอยังไม่เจอคนที่ทำให้มันเกิดขึ้นมาก็เท่านั้น

หญิงสาวคิดว่า คงไม่มีทางหาคนคนนั้นเจอได้ในชีวิตจริง และเธอก็คงไม่ไปเที่ยวตามหาหรือว่าไล่ล่าเขาหรอก...ปล่อยให้เขาเป็นความฝันต่อไปคงดีกว่า

อาจเป็นเงื่อนไขทางจิตวิทยาจากความอัดอั้นบางอย่างก็ได้ ที่ทำให้เธอฝันประหลาดขนาดนี้ คงมีทฤษฎีทางจิตวิทยาอะไรสักอย่างที่อธิบายได้ แต่เธอไม่อยากจะหามันในตอนนี้ ไม่ใช่ในตอนที่เขาพาเธอไปเตะขอบฟ้าพร่างพราว ทำให้เธอรู้สึกแต่กระเบิดออกเป็นชิ้นๆ แล้วชิ้นส่วนเล็กๆ เหล่านั้นก็หลอมรวมกลับคืนมา โดยมีอนุของแต่ละฝ้ายแทรกซึ่มอยู่ในกันและกันอย่างลึกซึ้ง

นานกว่าความมันเบลอและความอิมเอมสุขสมที่ครอบคลุมร่างกายและอารมณ์อยู่จะคลายลง เปิดทางให้ความปวดร้าวของร่างกายประท้วงขึ้นมาได้

“เจ็บ...” เสียงพึมพำแผ่วดังขึ้น เธอทั้งมึนงงทั้งสงสัย ว่าทำไม
ความฝันถึงได้เจ็บขนาดนี้

“ขอโทษ...” เจ้าของเสียงหัวเราะซิบซิดหน้าผาก พรหมจูบแผ่ว
เบาอย่างปลอบขวัญไปทั่วหน้า...โดยไม่ยอมถอยออกห่าง แถมยังดึง
มือบอบบางที่พยายามยกขึ้นผลักไส มาไล้จูบไปตามปลายนิ้ว ก่อน
ตรึงจุมพิตที่กลางฝ่ามือนุ่ม...ให้ความรู้สึกราวกับถูกไฟฟ้าสถิต

“ฮือ...” หญิงสาวครางประท้วง เมื่อริมฝีปากร้อนแตะทรวงอก
นุ่มแผ่วเบา ก่อนจะกลืนกินความหวานละมุนนั้นด้วยจุมพิตเว้าวอน
ปลายลิ้นร้อนปลุกเร้าร่างน้อยจนหวั่นไหวกับสัมผัสที่เรียกร้องเอาแต่ใจ
จนไม่อาจปฏิเสธไหว เมื่อชายหนุ่มพรหมจุมพิตลงบนแก้ม กระซิบที่
ริมหูเสียงหอบพร่ำว่า

“ขออีกทีนะ...นะ”

ลมหายใจอุ่นที่คลอเคลียแก้มและสัมผัสที่ยังแนบแน่นกันนั้น
ทำให้แก้มใสที่ซิบสีแดงเรื่อจากฤทธิ์แอลกอฮอล์อยู่แล้วยิ่งแดงกำ เมื่อ
รู้รับได้ถึงร่างกายอีกฝ่ายที่...ที่...ทั้งๆ ที่เหมือนเขาเพิ่ง...เพิ่ง...ไปเมื่อกันี้
เองไม่ใช่หรือ!

มันเป็นความฝันแบบที่ควบคุมไม่ได้ เอาแต่ใจและเรียกร้องไม่
สิ้นสุด แต่ในเมื่อมันเป็นฝัน และคงไม่ได้มีแบบนี้บ่อยๆ หญิงสาวจึง
ปล่อยวางทุกสิ่ง ทั้งทุกความยับยั้งชั่งใจแล้วปล่อยตัวปล่อยใจเตลิดไป
กับร่างกายที่เรียกร้องหาการเติมเต็ม เหมือนไม่ยอมอึดตามแต่เขาจะ
พาไป

ยังดีที่เมื่อตื่นจากฝัน ความเจ็บร้าวระบมไปหมดทั้งตัวนี่คงจะ
ไม่ตามติดไป...

ใช่ไหมนะ

4

ไม่ใช่ความฝัน!

พรำพรชรรับรู้ความจริงแบบสุดจะช็อก หญิงสาวอยู่ท่ามกลาง กองหมอนและผ้าห่มหนาที่รัดพันร่างกายอันร้าวระบมไว้ราวกับตัว หนอน นี่ก็อยากมุดหายเข้าไปในโปงผ้าห่มนั้นและไม่ต้องโผล่ออกมา พบหน้าใครอีกเลย...เหมือนตัวด้งด้งที่ตายอยู่ในรังไหม โดยไม่ได้ ออกมาเป็นผีเสื้อ

หลังจากป่วยสามเฒ่าที่เธอตื่นจากอาการเมาค้างและปฏิเสธ อาหารที่เขาสอนให้ แต่ก่อนจะทันได้ขอตัวออกไปให้ไฉไลที่สุด เขาก็เหมือนจะรู้ทัน...และยังรู้อีกด้วยว่าเธอไม่มีปัญญาจะขัดขืนได้ ถ้า เขาเข้าประชิดตัวแบบ...แบบเมื่อตลอดสามชั่วเฒ่าที่แล้วที่เขาคว้าตัว เธอไว้ และพรำพรชรก็ไม่ได้ลุกจากเตียงไปไหนได้อีกเลย

น่าโมโหที่เขาทำราวกับเธอเป็นผู้หญิงแบบที่เขาเรียกหามาเป็น เพื่อนร่วมเตียงได้ง่ายๆ และที่น่าโมโหยิ่งกว่าคือ...เธอदनินยอม พร้อมใจไปกับเขาก็ก!

หญิงสาวอยากทิ้งผมตัวเอง หรือไม่อย่างนั้นก็เอาหัวโขกหมอน ขนเปิดนี้ให้ตายไปเลย

นี่มันไม่ใช่เธอเลยสักนิด ไม่ใช่เลยสักนิดเดียว!

ยังติดอยู่หรือคนที่เขายังไม่รู้ว่าเป็นใคร เพราะยังเฝ้าเพียรถาม ไม่เลิกมาถึงชื่อ นามสกุล ที่อยู่ อาชีพ อายุ จนหญิงสาวอดประทัด กลับไปไม่ได้

“ถามขนาดนี้คุณจะทำอะไรในประชากรหรือไง”

การลืมหืมตาแล้วปากไวปากคมใส่เขาหนั้น...ผลของมันสร้าง ตาเมจต่อหัวใจชนิดมาตรวัดแรงสั่นสะเทือนขนาดสิบริกเตอร์ก็ยังไม่ยอมอยู่ เพราะทันทีที่พูดจบ ดวงตาก็ได้คู้แน่นก็ทอประกายวาววับทันที และก่อนที่หญิงสาวจะได้ทันตีความความหมายในดวงตาคู่นั้นสำเร็จ มือใหญ่ก็เอื้อมมาคว้าเอวบางรวบเข้าหาตัว

พรำพรชไม่รู้ว่าจะอะไรเร็วกว่ากันระหว่างมือเขากับริมฝีปากที่ ประคบเข้ามาเหมือนลงโทษปากเสียๆ ของเธออย่างหนักหน่วงยาวนาน ลึกซึ้งและร้อนแรงจนลมหายใจสั่นสะท้าน เมื่อเขาคลายจุมพิต ถอยห่างออก พอให้มีระยะที่จะมองดวงหน้าเธอได้ถนัด ดวงตาดำจัดคู้แน่น ก็จ้องเอาๆ รวากับจะมองให้ทะลุถึงกันบึงหัวใจ ถึงในหัวสมองเธอก็ คิดอะไรอยู่

แต่ขอโทษทีเถอะ ผู้หญิงอย่างพรำพรชไม่ได้เกิดมาเพื่อให้ใคร อ่านได้ง่ายๆ หรือกะนะ แม้นิ้วมือร้อนที่ไล่ไปตามริมฝีปากเห่อซ้ำเพียง แผลวนั้นจะให้ความรู้สึกวาบหวิวอย่างร้ายกาจ จนแทบอยากกระโจน เข้าหาเขาเสียเอง!

“คุณเป็นใคร” น้ำเสียงของเขาคราวนี้นุ่มนวลลง

แต่นั้นมัน...หลังจากที่บัดดี้ขี้ขี้คนอื่นจนหน้าใจไปแล้วนี่!

พรำพรชพยายามเบือนหน้าหนีสายตาดูดีวิญญานคู้แน่น แต่ไม่สำเร็จ มือใหญ่ใช้เพียงปลายนิ้วก็หมุนคางเธอกลับมาได้

ไม่ได้รุนแรงแต่หญิงสาวสังหรณ์ใจว่า ถ้าขัดขึ้นอาจไม่เหลือ ความนุ่มนวลอีกต่อไป เธอจึงฝืนหันกลับมาสบนัยน์ตาคมเข้มที่เต็มไปด้วยพลังสะกดใจอันน่าหลงใหล และยังมีเยิ้มไปด้วยประกายอำนาจ

อันคุณความที่เหมือนบังคับไม่ให้ปฏิเสธหรือโกหกเขาได้ง่ายๆ ขณะสั่ง
“บอกชื่อคุณมา”

พริ้วพริ้วถอนใจ ก่อนจ้องเขากลับไปตรงๆ ไร้จิตมารยา ไร้แนว
ความอ่อนนวยท้อ ไร้ความหวั่นไหวต่ออำนาจคุณความจากตาคนเข้ม
คู้่นั้น

“สิ่งที่คุณควรถามสำหรับผู้หญิงที่เจอกันในลักษณะนี้ควรเป็น
เมื่อไหร่จะไปจากที่นี่มากกว่านะ คำตอบคือเสื้อผ้ามาถึงเมื่อไหร่ ฉัน
ไปเมื่อนั้นแหละ ขอขอบคุณที่ให้ของขวัญด้วย มัน...เอ่อ...มัน...มันดีมาก”
เธอพูดคำทำๆ อย่างตะกุกตะกักแผ่วหวิว แก้มเปลี่ยนเป็นสีเข้มขึ้น
พร้อมกับก้มหน้าหลบสายตา จากที่ที่แรกแสดงความมาดมั่นเป็นการ
เป็นงานสุดๆ

นั่นทำให้พริ้วพริ้วไม่ทันเห็นดวงตาที่ทอประกายวาววับเข้มขึ้น
ของคนตรงหน้า เมื่อฟังเธอจนจบ เขาก็ตีความได้ว่า เธอพร้อมจะ
กระโจนหนีได้ตลอดเวลาถ้าหาเสื้อผ้าเจอ มือใหญ่ตะปบคว้าข้อมือบาง
เอาไว้อย่างแน่น เมื่อหญิงสาวขยับถอยห่างออกมาราวอยากหนีไปให้ไกล
เสียเดี๋ยวนี้

พริ้วพริ้วเงยมองด้วยสายตาตั้งคำถาม

“อยากไปจากที่นี่มากนั้นหรือ” อาคเนย์ถามเสียงเรียบ สีหน้า
อ่านไม่ออกนั้นทำให้คู่สนทนาเฉลอพยักหน้าตอบไปตามจริง

“อ้อ”

เป็นคำตอบที่ยังเรียกประกายเข้มขึ้นจากดวงตาคู่นั้น

โมโห ทำไมต้องโมโหด้วย เขาควรโล่งใจไม่ใช่ระระที่เรื่องจะจบ
ลงโดยไร้การต่อรองใดๆ

“ไปโดยไม่บอกชื่อ ที่อยู่ติดต่อ หรือเบอร์โทรศัพท์ไว้เลยหรือครับ”
น้ำเสียงเขายังเข้มขึ้นอีกระดับและมีรอยคาดคั้นแปลกๆ

แต่หญิงสาวอย่างพริ้วพริ้วนั้นเหมือนคนตายด้านทางการรับรู้

ความรู้สึกของคุณสนทนามานานเกินไป นานจนไม่รู้ตัวเลยสักนิดว่า เธอได้ไปจุดชนวนระเบิดเข้าให้แล้ว

“อืม...ฉันว่าฉันน่าจะต้องไปธุระนะ” เธอขมวดคิ้วเล็กน้อยๆ เค้นความคิดอย่างโมโหตัวเองที่เริ่มจะติดนิสัยไม่จำเองแล้วว่าวันๆ ต้องทำอะไรบ้าง ต้องให้สามเลขาฯ คอยบอกตารางนัด

“ธุระสำคัญ?” คำถามคราวนี้มาพร้อมน้ำเสียงเย็นเยียบ แต่ดวงตาคนถามลูกโป่งร้อนแรงราวกับมีเปลวไฟแผดเผาด้วยความโกรธ ซึ่งเป็นระดับอารมณ์ที่ต่อให้คนโง่แค่ไหนก็ต้องดูออกแล้ว

พร้าพรระฆังะถอยอย่างตกใจ ก่อนพบว่าทำไม่ได้...ข้อมือเธอยังตกเป็นตัวประกันอยู่ในอุ้งมือของเข่าที่จับไว้แน่นหนา ให้ความรู้สึกราวกับว่า...เขาจะไม่ปล่อยมือนี้ไปตลอดกาล

“อ่า...เอ่อ คุณโมโหอะไรอะ”

ทั้งที่ควรโล่งใจแท้ๆ ถ้าเป็นภาสกรได้ยินผู้หญิงที่นอนด้วยพูดแบบนี้คงดีใจแทบตาย

“คุณบอกว่าต้องย้ายออกจากที่อยู่เดิมไม่ใช่หรออะ”

คำถามนั้นเรียกแวตาคืนตระหนกจากคนตรงหน้าได้เป็นอย่างดี ดี หญิงสาวเบิกตากว้าง สีหน้าตกตะลึงนั่นตั้งคำถามโดยไม่ต้องถามเลยว่าเขารู้ได้อย่างไร

“คุณบอกผมตอนเมาว่าคุณต้องหาที่อยู่ใหม่ คุณจะไปดูบ้าน...” เขาเฉลยก่อนล้าทับ “บ้านที่มีสระว่ายน้ำกับประตูระเบียงที่เหมือนประตูบ้านผม”

อยากอุทานคำว่า ‘ฉิบหาย!’

ให้ตายสิ!

ตอนเมาเธอแผลอเล่าอะไรออกไปบ้างวะเนี่ย

แวตาคำกรรรมช่างห้วนไหวผิดกับนิสัยตายด้านของเจ้าตัวเป็นที่สุด เพราะมันอดไม่ไหวที่จะเหลือบมองไปที่สระว่ายน้ำตามที่เขา

พูดถึง รองเท้าส้นสูงสีแดงยังคงนอนตะแคงอยู่ที่เดิม เพิ่มเติมคือความ
ทรงจำร้อนแรงเริ่มคืนกลับมาเกือบครบถ้วน

ความทรงจำที่...ที่จำได้แล้วว่า ตัวเองเป็นฝ่ายเริ่มก่อน...

อาคเนย์มองดวงหน้าเล็กที่แดงช้ำเหมือนระลอกความทรงจำ
เมื่อคืนได้แล้ว นั่นทำให้ความโกรธของชายหนุ่มมอดดับลงได้อย่าง
น่าอัศจรรย์

“ใช้ผมจะพาไปดูรอบๆ นะ” เขาบอกพร้อมกับดึงแขนเธอเข้าหา
ตัว ขณะหญิงสาวขึ้นตัวไว้ มองมาด้วยแวตาสงสัยเหมือนยังไม่เข้าใจ
คำพูดเขา

“ก็คุณอยากมีบ้านใหม่ที่มีสระว่ายน้ำ ที่นี่ก็มีพร้อมเลย
โครงการเพิ่งสร้างเสร็จ ผมเพิ่งย้ายเข้ามาอยู่ยังไม่ถึงสามเดือนเลย”
คำบอกนั้นเรียกสีหน้าหลอหลา เพราะตกตะลึงตาค้างจากพรำพรช
ได้เป็นอย่างดี

“ตะ...เตี้ยวะ นี่คุณ...คุณจะชวนให้ฉันมาอยู่ที่นี่ด้วยั้นระอะ”
สีหน้าหวาดผวานั้นทำให้คนที่เริ่มอารมณ์ดีขึ้นบ้างแล้วเริ่มขุ่นมัวอีก
ครั้ง เมื่อเห็นร่องรอยการปฏิเสธอย่างไร้เยื่อใย น้ำเสียงที่ใช้ถามจึงเริ่ม
หงุดหงิดอีกรอบ

“ใช่ คุณมีปัญหอะไร”

“มี! ฉันไม่ย้ายมาที่นี่หรอก ฉันจะไปหาบ้านใหม่ ไม่อยากอาศัย
อยู่บ้านใครอีกแล้ว” พรำพรชประกาศเจตนารมณ์ชัดเจน

“ดี!” น้ำเสียงอาคเนย์เข้มขึ้นปนกดดัน “ฉันก็ไม่ต้องย้าย”

พรำพรชเกือบถอนใจโล่งอกอยู่ละ ถ้าเขาจะไม่พูดจนจบ

“อยู่ด้วยกันซะที่นี้แหละ ไม่ต้องไปไหนทั้งนั้น!”

พรำพรชอ้าปากค้างตาค้าง คือ...แบบนี้...ก็ได้หรือ...

“นี่คุณจะ...ลักพาตัวกักขังหน่วงเหนี่ยวฉันระอะ”

“อ้อ...แม่หนักกฎหมายด้วย” ชายหนุ่มพยักหน้าด้วยสีหน้าพึง

พอใจ แต่รอยยิ้มนั้นดู...โคตรไม่น่าไว้ใจเลย ตาคมหลุบต่ำลง จับมือเธอมาสอดประสานกับนิ้วมือเขา กุมไว้แน่นหนา “คุณบอกเองว่าไม่มีญาติ ไม่มีใครคบ ดังนั้นถ้าคุณหายตัวไปก็คงไม่มีใครตามหาและตำรวจก็จะไม่ทำอะไร ถ้าไม่มีใครแจ้งความคนหาย”

เขามองหน้าคนที่เบิกตากว้างอ้าปากค้างมองเขาอย่างตกตะลึง สีหน้านั้นทั้งตกใจ ทั้งโกรธ ทั้ง...ร้ายกาจ

ผู้หญิงคนนี่ไม่ใช่คนที่ยอมให้ใครข่มเหงได้ง่ายๆ สัญชาติญาณการต่อสู้ของเธอนั้นรุนแรงจนรู้สึกได้ และอาคนเณย์ชักรู้สึกว่เธออาจประมือกับเขาได้รู้สึกเสียด้วยซ้ำไป ยิ่งทำให้เขาอยากไล่ต้อนเข้าไปใหญ่ ทั้งที่ไม่ใช่นิสัยของเขาเลยที่จะข่มขู่คุกคามผู้หญิง ที่จริงผู้หญิงทุกคนที่เขาเจอนั้นต้องเรียกว่ายิ่งกว่าเต็มใจเสียด้วยซ้ำ ไม่เคยมีใครที่ให้ความรู้สึกซับซ้อนน่าค้นหาแบบคนตรงหน้า และ...ที่เขาต้องยอมรับกับตัวเองคือ การได้ไล่ต้อนเธอ ต่อกปากต่อคำกับเธอ ได้บลัฟเธอ...มันสนุกชะมัด!

นี่เขาเป็นชาติสมไปแล้วหรือไง

ย้าอีกที การรังแกผู้หญิงไม่ใช่นิสัยของเขา ในสายตาเขาผู้หญิงเป็นเพศที่ไร้ทางสู้และไม่ควรไปขัดแย้งวอแวด้วย...ยกเว้นคนตรงหน้าทีเชิดหน้าสูง ตาดำจัดทอประกายวาววับ

“มีสิ คนแจ้งความ อย่างน้อยคนที่ทำงานฉันก็ต้องตามหา ถ้าหากฉันหายไป”

ใช่ วันอาทิตย์นี้ยังไม่เท่าไร แต่ถ้าวันจันทร์เธอยังไม่โผล่ไปที่บริษัท...ไม่อยากจะนึกภาพอันน่าสยดสยองของห้องประชุมที่ไร้เงาหัวหน้าประธานกับใบหน้าของบรรดาบอร์ดผู้บริหารสันดานเสียพวกนั้นเลย

แล้วแถม...ถ้าบอร์ดผู้บริหารทั้งคณะพากันชักแถวขึ้นโรงพักเพื่อไปแจ้งความว่า ‘ประธาน’ หายขึ้นมาละ...ฮืม!

“ดีเลย” อากเนย์ยิ้มกว้างจนตาหยี แต่กลับมีประกายวิบวับ บาดตาเพิ่มขึ้นเป็นสองเท่า

“ฉันผมก็แค่ให้คนเช็กไปตามโรงพัก หารายชื่อผู้หญิงที่ถูกแจ้ง หายไว้ แล้วผมก็จะได้ทั้งชื่อ ที่อยู่ เบอร์โทร. เลขที่บัตรประชาชนตลอด จนประวัติการศึกษาและสถานประกอบการที่รับคุณเข้าทำงาน แบบ วันสตอปเซอร์วิซเลยทีเดียวนะ”

เขายกมือเธอขึ้นสูง และเล็มจุ่มพิตไปตามปลายนิ้วน้อยๆ ที่มี เล็บตัดสั้นตะไบจนขอบมนสะอาดตาและนุ่มมาก ขณะเจ้าของมือหน้า เหลอ ตาค้างอ้าปากค้างไปสักพักกว่าจะหาเสียงของตัวเองเจอ

“นี่คุณเป็นคน...เหลือมจัด เจ้าเล่ห์ จอมวางแผน ไร้ศีลธรรม แบบนี้มานานแล้วหรือ” พรำพรชทนไม่ไหวสุดๆ จนผลอหลุดนินดีย ร้ายกาจออกมา คำถามปนแอบด่านั้นเต็มไปด้วยการเสียดสีจิกกัด ใส่ความเชือดเฉือนเข้าไปไม่ยั้ง

แทนที่จะโกรธ เขากลับหัวเราะร่ากับได้รับคำชมที่ถูกใจเสีย อย่างนั้น ดวงตาก็ได้ทอประกายวิบวับ

“บอกตรงๆ ว่ามีบ้าง ส่วนใหญ่มักทำแบบไม่ให้เป้าหมายรู้ตัว... เพิ่งมีคุณเป็นคนแรกแหละ ที่ผมเปิดเผยไม่ปิดบัง” คนพูดไม่พูดเปล่า ยังดึงแขนเข้าหาตัว ลากเอาคนตัวเล็กติดมาด้วย ก่อนตวัดแขนโอบ รอบร่างบางไว้แน่นหนา

“ดีใจไหมที่ได้รับเกียรตินี้” คำถามมาพร้อมกับรอยยิ้มที่ประชิด ตัวจนตาพรำ

เขามัน...แบดกายชั่วร้ายและหล่อล้ำ!

โอ๊ย...ทำไมพระเจ้าต้องสร้างผู้ชายร้ายกาจคนนี้ขึ้นมาทดสอบ จิตใจเธอด้วย แค่นี้ชีวิตเธอยังไม่แสบพอหรือไง

“เออละ เพื่อเป็นการลดขั้นตอน...บอกชื่อคุณมาเสียดีๆ เถอะ”

ถ้าเขายังไม่เลิกบงการด้วยน้ำเสียงเว้าวอนในระยะประชิดขนาด

นี่ มีหวังเธอได้บอกชื่อ นามสกุล เลขที่บัตรประชาชน รหัสบัตรเครดิต รวมถึงโอนเงินในธนาคาร หุ่น และที่ดินให้เขาอย่างไม่ต้องสงสัยแหงๆ
เข้มแข็งไว้พร้าพรหระ!

ปลุกปลอบตัวเองก่อนสูดลมหายใจลึก เงยขึ้นสบตาแววับคู่ นั้น
อย่างจะประกาศสงคราม

“ไม่!”

อาคเนย์อึ้งไปพักหนึ่ง เขามองดวงหน้าเล็ก ๆ ที่ไร้เครื่องสำอาง
ไร้การปรุงแต่ง ไร้จริตของอิสตรีใดๆ เต็มไปด้วยความเข้มแข็ง ดื้อดึง
และไม่ยอมแพ้ แม้เขาจะยอมถึงขั้นหวานเสน่ห์เข้าใส่อย่างที่ไม่เคยทำ
กับผู้หญิงคนไหน แม้จะดูห้วนไหวบ้างแล้ว แต่เธอยังคงยึดจุดยืนอย่าง
เหนียวแน่น แววดตาของหญิงสาวเข้มขื่นขื่น ขณะเปิดรอยยิ้มที่ทั้งยั่วเย้า
ทั้งร้ายกาจ

“ดี!”

กำลังคิดอยู่ว่า ที่เธอปฏิเสธเขามันดีตรงไหน พร้าพรหระก็ต้อง
หวีดร้องสุดเสียงเมื่ออยู่ๆ ถูกรวบเอายกขึ้นจนตัวลอย ก่อนร่วงลง
บนฟูกโดยมีร่างหนาหนักทาบทับลงมา หญิงสาวเบิกตากว้าง แต่ก็คืน
สติอย่างรวดเร็ว เหตุการณ์มันเลยเกิดไปขนาดนี้แล้ว เธอไม่มีอะไรจะ
เสียอีกแล้วนี่ เขาก็จะมีปัญญาคุกคามอะไรเธอได้อีก...

หญิงสาวคิดผิด!

เขามันผู้ชายร้ายกาจ! ร้ายกาจที่สุดในสามโลก!

พร้าพรหระได้แต่กรีดร้องอยู่ในใจ เพราะปากถูกประกบจับบนหน้า
หน่วง มือเล็กบางที่พยายามดิ้นรนขัดขืนถูกเขาใช้มือใหญ่เพียงแค่มือ
เดียวกดตรึงไว้เหนือศีรษะ ขณะมืออีกข้างเลื่อนลงมาทรวงอกนุ่ม กอบ
กวมเคล้นคลึงอย่างเป็นเจ้าข้าวเจ้าของ ที่เข้าไปสำรวจพื้นที่ทุกตารางนิ้ว
ของสมบัติในครอบครอง และเหมือนกับสัมผัสนั้นยังไม่พอใจพอ เขา
จึงคลายจุมพิตจากริมฝีปาก เลื่อนสัมผัสร้อนรุ่มนั้นลงมากลืนกินก้อน

เนื้อนุ่มหยุ่นพอดีมีอันน้อยอย่างหลงไหล

“ยะ...อย่างนะ”

ท้ายเสียงเธอกลายเป็นสะอื้นปนกรีดร้อง เมื่อมืออันๆ นั้นเลื่อนต่ำลงกว่าเดิม เริ่มลงมือสำรวจพื้นที่ที่ทำให้ร่างน้อยที่ถูกขังไว้ในอ้อมแขนตัวสั้น เสียงห้ามก็พลอยสั้นระริวไปหมด แต่ไม่เป็นผลกับผู้ชายร้ายกาจที่เพลิดเพลิดกับการสำรวจผิวเนื้ออ่อนละมุนด้วยปลายนิ้วร้อนรุ่มระคายผิว ซึ่งปลุกเร้าความทรมานอันแสนหวานจนร่างบางสั้นระริก

ความโหยหาบางอย่างก่อตัวขึ้นจนพรำพรำรู้สึกเหมือนเส้นเลือดจะลุกเป็นไฟ หัวใจเต้นแรงจนน่ากลัวว่ามันจะแตกระเบิดออกมา แต่ที่แตกระเบิดออกกลับไม่ใช่หัวใจที่เต้นระล่ำอยู่ แต่เป็นร่างกายที่ถูกกระตุ้นไว้อย่างไร้ปราณี ความต้องการการเติมเต็มเปิดเปลือยหญิงสาวจนเธอพร้อมที่จะให้เขารักอีกครั้ง...อีกหลายๆ ครั้ง แต่คราวนี้เขากลับไม่ได้เรียกร้องความปรารถนาจนสุดทางเหมือนเช่นที่เคย

ตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้ที่เขาปล่อยแขนเธอเป็นอิสระ แต่หญิงสาวก็ไม่มีปัญญาจะห้ามปรามขัดขืนยามเขาบุกรุกสำรวจไปถ้วนทั่วแทบจะทุกสัดส่วนด้วยสัมผัสทางร่างกาย มือและริมฝีปากร้อนที่ประทับลงบนเนื้อนุ่มที่ผ่านการถูกระตุ้นไว้มามากอย่างหนักหน่วง

เสียงปรามกลายเสียงครางสะอื้น เมื่อลิ้นร้อนกระทำการทรมานบริเวณอันแสนอ่อนไหวนั้น ทีแรกอย่างแผ่วเบาแล้วเข้าเหมือนทักทาย ก่อนจะทวีความร้ายกาจขึ้นทุกที

ถ้าเขาไม่ได้เกิดมา มีพรสวรรค์ทางด้านนี้ เขาก็ต้องเคยทดลองทำมันกับผู้หญิงเป็นร้อยเป็นพันคนมาแล้วแน่...เขาถึงเชี่ยวชาญขนาดนี้!

นั่นเป็นความคิดสุดท้ายก่อนสมองเธอจะขาวโพลนไปหมด เหตุผลและสติสัมปชัญญะหายไป เหลือเพียงประสาทสัมผัสเท่านั้น

ที่ยังทำงาน...อย่างหนักหน่วง

ลึนร้อนๆ ข้าแรกลึกดุดตี๋มเธออย่างกระหาย เรียกเสียงกรีดร้อง อย่างยอมจำนนได้ครั้งแล้วครั้งเล่า แต่เขายังไม่ยอมหยุดอยู่แค่นี้ พรำพรษกรีดร้องออกมาอีกเมื่อสัมผัสได้ถึงการรุกรานที่ยิ่งหนักหน่วง กระตุ้นให้อารมณ์พุ่งขึ้นสูงลิบและทุกครั้งที่พรำพรษรู้สึกเหมือน อารมณ์พุ่งขึ้นจนสุด เขาก็ยิ่งทรมาณเธอหนักขึ้นจนอารมณ์ที่เธอไม่รู้จั๊ก ไม่เคยรู้ว่ามีมันมาก่อนพลอยได้สูงขึ้น สูงขึ้นจนแทบแตกระเบิดออกมา

“อาคเนย์...” ชื่อมันลอยล่องอยู่ในท่ามกลางเพลิงอารมณ์อัน แผลเผา พรำพรษกะพริบตาพรำเบลอสบดวงตาคมเข้มที่อยู่ใกล้หน้า เขาเปิดรอยยิ้มร้ายกาจ ขณะเคลื่อนใกล้เข้าหา สัดส่วนแกร่งร้อนเบียด บดเนื้อตัวนุ่มหวานที่ชุ่มฉ่ำไปด้วยอารมณ์ปรารถนา แล้วรุกล้ำเข้าไป ในเส้นทางเล็กแคบที่ละนิด

“ผมชื่ออาคเนย์” เขากระซิบแผ่วพรำย้ำเตือนเธอ ขณะค่อยๆ เขยื้อนเข้าไปอย่างจะให้คนตัวเล็กได้ร่างเขารับรู้ถึงทุกอณูเนื้อที่ค่อยๆ เต็มเต็มทุกตารางนิ้วที่เขาเคลื่อนผ่าน จดจำชื่อพร้อมสัมผัสระอุร้อนที่ เสียดแทรกเข้ายึดครองเป็นเจ้าของเธอ สัมผัสต่างๆ อารมณ์ ทุกความ รุ่มร้อนหวานไหวที่เขาเป็นคนปลุกเร้ามันขึ้น จับจ้องทุกความอ่อนไหว ที่ยินยอมให้เขาเต็มเต็มอารมณ์ปรารถนาอันซ่านระริก บีบรัดเขาจน รู้สึกได้เป็นอย่างดี

แต่แล้วเขากลับหยุดยั้งตัวเองไว้ ไม่ยอมมิให้เธอได้สมปรารถนา รับรู้ถึงความทรมาณที่บีบรัดแก่ร่างกายแบบแน่นระริวเมื่อร่างน้อยถูก ปลุกเร้า หญิงสาวอึดอันด้วยความทรมาณที่ไร้ทางออกจนต้องหยุดกาย ขึ้นหา แต่เขาก็ยังไม่ยอม ชายหนุ่มเขยื้อนดวงหน้าหล่อเหลาก้มลงแนบ ดวงหน้าหญิงสาว จูบซับทั่วผิวหน้าเนียนที่แดงช้ำด้วยแรงอารมณ์นั้น ก่อนขบเม้มตึงนุ่มนุ่ม กระซิบเสียงแผ่วพรำ

“บอกชื่อคุณมา”

“ฮือ...” หญิงสาวครางประท้วง ขณะสายตาที่มองมามีทั้งความปรารถนาเร่าร้อนอันแผดเผาและความดี้อันซัดซิ้นไม่ยินยอม มือเล็กไขว่คว้าจิกต้นแขนเขาไว้ ริมฝีปากอึดซบแน่น ขณะลมหายใจถี่กระชั้น

“บอกมาเหอะ นะ” เขากะชิบเสียงพรวด ลมหายใจอุุ่นๆ รินรดไปทั่วแก้มและซอกคอขาวขณะที่การสอดประสานอันแนบแน่นของเรือนกายเร่าร้อนเร้งเร้าเขาจนต้องการปลดปล่อย แต่เขายังใจร้ายทรมาณเธอ โดยไม่ยอมเคล็ดอื่นไหวให้ความอึดอันนั้นบรรเทาลง

“ฮือ...ไม่เอา...อย่าแกล้ง” พร่ำพรอชวอนขอแทบเป็นสระอื่น แต่ยังไม่ยอมเอ่ยในสิ่งที่เขาต้องการ จนคนตัวโตที่ทาบทับตัวเธอต้องซบหน้านึ่ง ชมใจจนเหงื่อซึมหยดต้องร่างน้อยใต้ร่าง พักหนึ่งกว่าที่เขาจะชมความต้องการจนสามารถเจรจาต่อได้ด้วยน้ำเสียงแว่ววอน

“ไม่แกล้ง เอาจริง แลกเปลี่ยนกัน นะ...บอกชื่อมา แล้วผมจะให้สิ่งที่คุณต้องการ” คนพูดย้ำด้วยการเขยื้อนออกนิตเดียวก่อนกดตริ้งลึกซึ่งซึ้นกว่าเดิม และยิ่งปลุกความกระหายให้ยิ่งทรมาณ จนมือเล็กจิกไหล่กว้าง ร่างบางสิ้นระริกพยายามเขยื้อนตัวอย่างทรมาณ แต่ติดที่เขาตริ้งเธอไว้ด้วยกายแกร่งไม่ยอมขยับเสียดที่

หญิงสาวแทบกรี๊ดร้องกับผู้ชายเหลือทนต์ตรงหน้า อึดอัดจนต้องไขว่คว้ามืออย่างไร้จุดหมาย แต่การดิ้นรนเล็กๆ ของเธอลับกระตุ้นให้คนตัวใหญ่กว่าต้องสุดลมหายใจลึกลับอย่างซ่มกัลัน แคนั้นก็เพียงพอแล้วที่จะทำให้คนไต้ร่างตาเป็นประกายวาว พร่ำพรอชเริ่มลูบกล้ำมเนื้อตึงแน่นของชายหนุ่ม เลียนแบบวิธีที่เขาทำกับเธอ ผนวกกับสัมผัสนั้นให้ความรู้สึกดีเลิศ หญิงสาวเลยลืมหิวลืมหายโอบคอเขาตึงลงมาหา แล้วเริ่มต้นจุมพิตแว่ววอนเสียเอง

อาคเนย์สบถอยู่ในใจ เมื่อนางมารตัวน้อยในอ้อมแขนเรียนรู้ได้ไวผิดคาด สาบานได้ว่าเมื่อคืนนี้ได้ฝึกบัวแบบเรนชาวเวอร์ เธอยังเป็นสาวพรหมจรรย์อันบริสุทธิ์ผุดผ่องที่ไม่ประสาก์กับเรื่องบนเตียงอยู่เลย

และแทนที่ความรู้ดีเพียงเท่านั้นจะทำให้เขาหมดอารมณ์หรือเบื่อหน่าย มันกลับมีแรงดึงดูดอย่างร้ายกาจ กระตุ้นให้เขาอยากเป็นคนสอนให้ เธอรู้จักความรักและอารมณ์อันน่าหลงใหลนี้ด้วยตัวเอง...กับเขาแค่คำพ้อง บ้างที่เขาอาจพาเธอไปพรีอันนี่มูนที่ต่างประเทศสักสามหรือหกเดือน เพื่อค่อยๆ สอนบทรักให้

แต่แม่สาวเวอร์จินที่เมื่อไม่กี่นาทีก่อนยังอายหน้าแดงอยู่เลย ยามพูดจาคลุมเครือถึงความสัมพันธ์อันหมิ่นเหม่ของเขากับเธอ แต่ชั่วพริบตาที่เขาคิดว่าควบคุมรั้งแกเธอให้จนมุมได้...แม้ว่าตัวเองจะ ทรมานแทบตายก็เหอะ ยายตัวแสบกลับเรียนรู้ที่จะตอบโต้ได้สำเร็จ! แม้จะยังเรียกไม่ได้ว่าเก่งกล้า แต่...สัมผัสอันกล้าๆ กลัวๆ ที่พยายาม เรียกร้องเขากลับรับรู้จนใจยิ่งกว่าที่เคยได้รับจากสาวเปี่ยมประสบการณ์ คนไหนเสียอีก

เธอมันนางมารร้ายชัดๆ

อาคเนย์บอกตัวเองยามที่ความอดทนขาดฝั่งลง เขาถอดถอน ออกมาเกือบสุด จนร่างน้อยผวาตาม เอื้อมมือเล็กไขว่คว้าเขาไว้ ซึ่ง อยากรบอกเหลือเกินว่าไม่จำเป็นสักนิด

แค่นี้เขาก็ไปไหนไม่รอดแล้ว!

ชายหนุ่มคิดขณะพุ่งโผนกลับคืนจนสุดลำ รู้สึกถึงทุกการบีบ รัดรั้งอันแสนหวานของร่างน้อยที่ลั่นกระตุก เขาซัดอ้นสะโพกนุ่มขึ้นขณะ เบียดอัดกระหน่ำหนักอย่างอดใจไว้ไม่อยู่อีกต่อไป

ร่างน้อยไหวโยกตามจังหวะรุกเร้าอันป่าเถื่อน ผมยวายุ่งเหยิง สยายเต็มหมอน ร่างขาวละมุนของเธอเต็มไปด้วยรอยจูบจากการ ถูกรักมาตลอดคืน เสียงครางหวามแสดงถึงอารมณ์อันแสนอ่อนหวาน ที่เขาได้จับจองเป็นเจ้าของแต่เพียงผู้เดียว

ร่างน้อยถูกจับพลิกพาไปอีกหลายครั้งหลายท่วงท่าที่จะทำให้ เขาเสียดแทรกกระแทกได้ลึกซึ่งหนักหน่วงยิ่งกว่าเดิม เรียกเสียงกรีด

ร้องรัญจวนจนแทบแห้งจากคนที่เขาเรียกร้องรอสหวนล้าจากเธออย่าง
เอาแต่ใจ...แต่เขาบังคับเธอได้แค่เฉพาะเรื่องบนเตียง นอกเหนือจากนั้น
ไม่ว่าเป็นการชวนให้มาอยู่ด้วยกัน หรือแค่อุ้งกับเขาให้นานขึ้นอีกนิด
ดูเหมือนว่าจะเป็นเรื่องต้องห้ามที่เจ้าตัวขีดเส้นไว้ไม่ให้ทั้งตัวเองและ
เขาข้ามไป มีเพียงสัมผัสทางกายเพียงชั่วข้ามคืนเท่านั้นที่เธอยอม
และทำท่าเหมือนพร้อมจะลืมทุกเรื่องราวไปเสียด้วยซ้ำ หากก้าวพ้น
จากเตียงเขาได้

ไม่เคยมีครั้งไหนที่อึดใจความเป็นผู้ชายของเขาโดนทำทายเป็น
ครั้งนี้เลย...ถูกทำทายเป็นแม่สาวเวอร์จินที่จูบยังไม่เป็นเสียด้วยซ้ำ!

ชายหนุ่มพลิกร่างน้อยยให้นอนหงาย ขณะครอบครองอยู่เหนือ
ร่างเธอ หญิงสาวร่างเล็กบางจนเหมือนจะแตกเป็นชิ้นๆ ยามถูกเขา
โหมรักหนักหน่วง แต่เขาก็อดใจไว้ไม่ไหวจริงๆ อาคนย์จูบหนักๆ
หนักหน่วงเท่าๆ กับที่กระแทกลึกถี่รัวราวกับจะรีดความหวานของ
รสรักทุกหยาดหยดออกจากร่างของเธอ ปิดกั้นเสียงครางหาวด้วย
ริมฝีปากร้อนผ่าว

เธอผลัดกันให้อ้อมแขนเล็กโอบกอดเขาอย่างไรปัญญาจะขัดขึ้น
แรงปรารถนาที่เขาเรียกร้อง มันหนักขึ้น แรงขึ้น รัวขึ้น แต่อ่อนหวาน
ลึกซึ้งจนสองร่างแทบหลอมรวมกันเมื่อถึงจุดหมาย

เป็นไคลแมกซ์ที่พารามณีนีไปสู่จุดสมหวังยิ่งกว่าครั้งใดที่เขาเคย
รู้สึก

อาคนย์พลิกตัวลงนอนเคียงข้างร่างน้อยที่ยังตัวสั่นด้วยแรง
อารมณ์เริงร้อนไม่ต่างจากเขาเท่าไร

นานกว่าที่คลื่นอารมณ์จะสงบลง มีอใหญ่เกลี้ยผิวแก้มที่ให้ความ
ความรู้สึกละมุนนั้นอย่างผลอไผล จนหญิงสาวต้องตะปบมือเขาไว้
ก่อนสัมผัสซึ่งให้ความรู้สึกเหมือนมีกระแสไฟฟ้าอ่อนๆ ไหลผ่านผิวเนื้อ
จะทำให้อะไรๆ เติลิดเปิดเปิงไปอีกรอบ

ดวงตาสีดำจัดของหญิงสาวเปิดขึ้นสบตาเขา คราวนี้ไม่แวววาว
จ้าหวานเหมือนตอนที่หลงอยู่ในโมงยามพิศวาสในกันและกันอย่าง
เมื่อครู่ สีหน้าตื้อตึงและเป็นการเป็นงานแบบคนที่ตั้งสติได้และเคย
ควบคุมทุกอย่างในชีวิตตัวเองคืนกลับมาสู่ดวงหน้าเล็กอีกครั้ง ทำให้
เขาอยากใช้วิธีการชั่วร้ายเขย่าอึดตาเธออีกสักกรอบ...หรือหลายๆ รอบ
ติดแต่พอเขาขยับตัว มือบางก็รีบยกขึ้นกั้นไว้ สีหน้าชัดใจขมเฝ้ายาม
ยามฝันเจรจา

“ฉันทิวแล้ว...หิวมากๆ ด้วย” คนพูดปรายตามองท้องฟ้าที่กำลัง
จะเปลี่ยนสี ดูเหมือนทั้งคู่ทำเวลาช่วงบ่ายหายไป...บนเตียง

“คุณคงไม่ใจร้ายปล่อยให้ฉันทิวตายหรือไม่ใช่ไหม”

คำถามนั้นทำให้เขานึกได้ว่า เธอยังไม่ได้กินอะไรตั้งแต่เมื่อคืนนี้
นั่นทำให้ดวงตาของชายหนุ่มอ่อนแสงลง ก่อนชะโงกตัวไปจูบหนักๆ
ที่หน้าผากและแก้มใส

“นอนรอไปก่อน เดี่ยวเอาข้าวมาให้”

คนพูดขยี้มผ้าห่มมาห่มร่างเปลือยเปล่าขาวจัดเอาไว้ ก่อนจะ
ลุกหายไป

เดี๋ยวลี! ไม่ใช่แบบนี้สิ! ไม่ใช่เอาข้าวมาให้!

นายควรจะหาเสื้อผ้าให้ฉันใส่ไปนั่งกินที่โต๊ะอาหารอย่างคน
มีอารยะเขาทำกันไม่ใช่หรอ

อิตาบ้า!

พร้าพระระแทบกรีดร้องอย่างโมโห ขณะมุดตัวเข้าไปในโปง
ผ้าห่ม และไม่ยอมออกมาจากในนั้นอีกเลย